

Det hvide hus og den røde hytte : æventyr og historier

Förord till den elektroniska utgåvan

Denna danska version från 1911 av det svenska verket från samma år, författad av **Mathilda Malling** (1864-1942), har digitaliserats från Universitetet i Toronto av Internet-Arkivet i januari 2011 och anpassats för Projekt Runeberg i februari 2013 av Ralph E.

DET HVIDE HUS

OG

DEN RØDE HYTTEMATHILDA MALLING

DET HVIDE HUS

OG

DEN RØDE HYTTE

ÆVENTYR

OG

HISTORIER

KØBENHAVN OG KRISTIANIA GYLDENDALSKE BOGHANDEL NORDISK FORLAG 1911

KOBKNHAVN — GRÆRES HØGTRYKKERIINDHOLD

Side

H
vergang jeg skriver paa en ny Bog, kommer Børnene og spørger om, hvad den skal hedde, og om de maa faa Lov til at læse den. «Nej, det maa I vist ikke — det er bare en Bog for voksne Mennesker, slet ikke saadan en rigtig «morsom Bog».» — «Hvorfor skriver du aldrig en Bog for os, Moder?» — «Det skal jeg gøre, naar jeg bliver færdig med denne her.» — «Det har du nu sagt saa mange Gange, men det bliver aldrig til noget.» — Men her kan I nu selv se, at det dog virkelig er blevet til noget.DET HVIDE HUS

OG

DEN RØDE HYTTEDer var en lille Pige, som hed Letty, og som boede i et hvidt Hus uden for en stor By. Huset var hvidt, Haven var grøn, ogsaa om Vinteren temmelig grøn — for der var saa mange Graner. Men i Julen stod der mellem Granerne tætløvede, rødbrune Risbøge, tynde, slanke Birke og knudrede, afløvede gamle Æbletræer. Om Foraaret var Haven lysebrun og lysegrøn, 0111 Sommeren mørkegrøn med mange røde Roser og om Efteraaret guldgul og brun graagulgrøn og blodrød. Det blodrøde kom fra Vinrankerne omkring Hønsehussta-kitet.

Letty skiftede ogsaa Farve sammen med Aarstiderne. Om Vinteren var hun bleg, men fra Maj til Oktober næsten mørkebrun af Solbrændthed. Som ganske lille var hun en skrækkelig Tværdriver og vilde aldrig hilse paa fremmede; hun vendte bare Ryggen til dem og borede Hovedet ned i den nærmeste Lænestol, saa man kun saa' Haaret og Nakkegruben ogRyggen, et ganske kort Skørt og et Par smaa tykke Ben i gule Snørestøvler, som uden Spor af Grund med visse bestemte Mellemrum sparkede arrigt bagud. Og naar man sagde, at nu skulde hun være en rar Pige og vende sig om og hilse og neje pænt, saa knurrede hun kun, men naar man talte om Chokolade, saa kunde det jo hænde sig, at hun tog imod det.

Da hun fyldte fem Aar, var hun allerede en almindelig bekendt Vildbasse, der sloges med en syv Aars Dreng, som i Ferien boede paa den anden Side Landevejen, og hun tyranniserede og beskyttede sin lille Søster — nu havde hun en lille Søster, der hed Maja. Hun gyngede og hang i Trapez, saa man af hele Pigebarnet kun kunde se Skosaalerne og et Brus af Buksegarneringer og korte Skørter, og saa slog hun Kolbøtter, saa Ansigtet var ildrødt under Hørhaaret. Men naar man fortalte hende Historier, var hun saa stille som en Mus og sad med opspilede graa Øjne og aaben Mund, der var saa rund som en Toøre. Hun var lang og tynd og begyndte at blive rigtig ranglet. Sommetider, særlig naar hun i Skumringen kom og satte sig paa sin Moders Skød, grubliserede hun.

— Alle Folk har smaa sorte Maaner i Øj-nene, og det er dem, de ser med. Det andel kan de ikke se med, for det er bare Æggehvide.

Men efter dette naturhistoriske Foredrag slog hun straks en hel Række Kolbøtter og udstødte samtidig gennemtrængende Indianerhyl. Maja stemmede i med inde fra det andet Værelse.

— Se ,ind til Maja! raabte Moderen straks opskræmt. Hvad leger hun nu med derinde?

— Hun har Negerbarnet og sin Krokodille og saa en Bold og saa en lille Pind. — Igen en Kolbøtte og Slagsmaal med Maja om Dukkevognen.

Men sommetider kunde Letty ogsaa være ædel. Naar hun om Aftenen fandt to Peberkager paa sin Hovedpude, kunde hun — i dyb Bevidsthed om sin Alder og overlegne Dvdig-hed — sige til lille Søster:

— Hvad for en vil d u have?

— Jeg tog den største, sagde Maja troskyldig, naar Lettv om Morgenen med Selvfølelse fortalte om, hvordan det var gaaet med de mystiske Peberkager. Jeg tager altid den største.

— Men det maa man ikke, naar man er lille. Man skal sige «Nej Tak», eller ogsaaskal man tage den mindste. Saa faar man mere bagefter.

— Ikke altid, sagde Maja, som allerede havde Erfaringer.

Da Letty var omkring de ti Aar, var hun mager og taus, ofte mut og lidt uopmærksom. Men da hun blev tolv og kom i Skole, kunde kun le igen — bare man saa' paa hende, fniste hun og brast tilsidst i Latter, og ingen var saa oplagt til Løjer og Spilopper som hun. Sine Dukker brød hun sig ikke det bitterste om. De førte i Reglen en sørgelig Tilværelse under Kommoder og Sofaer og havnede sædvanligvis alle efterhaanden i «Majas Skab». For Maja legede altid med Dukker og hang trofast ved dem i Aarenes Løb.

Fra Begyndelsen af Oktober talte Børnene kun om «naar det bliver Jul», og saa snart de begyndte at kunne lave nogle kluntede Bogstaver, skrev de «Ønskesedler», som var baade lange og pragtfulde. Majas især. De var som Regel delte i to Kapitler: det ene «Hvad jeg ønsker mig», og det andet — med mindre Bogstaver — «Hvad jeg ikke faar». Det, hun helst ønskede sig, stod naturligvis altid i sidste Afdeling.

Mellem Juleaften og Nytaarsaften kom i Beg-len «vort Børneselskab». Det begyndte tidligt om Morgenen med at «vor Marie» arriverede. «Vor Marie» havde engang været Stuepige hos os — den kønneste og stateligste Stuepige, vi nogensinde havde haft — og efter at hun var bleven gift, kom hun endnu ved højtidelige Lejligheder og vartede op ved Bordet og kastede Glans over vort Hus og os selv.

Hun var som et helt Æventyr, blot hun viste sig. For kunde Letty og Maja, bare de lukkede Øjnene, ikke endnu se Maries straa-lende Aabenbaring for sig, naar hun i Fastelavnstiden stod færdigklædt til at gaa til »Foreningens Maskerade» paa Hotellet nede ved Stationen? Havde de ikke set hende baade være «Dansen» — med udslaaet sort Haar oven paa Paillettyll med Sølvborter — og som Zigeunerske med et helt Spil Kort syet paa den sorte Konfirmationskjole og en Krone af Hjerter og Sparer paa Hovedet? Havde de paa disse spændende Aftener vel nogensinde kunnet beslutte sig til at sove, før Marie i hele sin Pragt, medens de forventningsfulde sad paa Hug i Sengene, var kommen dragende ind gennem Pigekammerdøren og længe og langsomt havde staaet og vendt sig under Lampen i Loftet? Men naar man altid mindedes hendesaa blændende interessant, saa var det naturligvis lidt tarveligt og hverdagsagtigt at se hende igen i almindelig sort Kjole og hvidt Forklæde og — i Stedet for den brogede Krone af Hjerter og Sparer — med kun en af Emmas sædvanlige hvide Kapper paa Hovedet.

Efter hende kom Onkel Mads. Han kom med en Buket Nelliker i den ene Haand og en Haandkoffert i den anden. Da Børnene var ganske smaa, havde de altid gladelig bildt sig ind, at Kofferten var fuld af Knalderter og Lotterigevinster til Juletræet, men nu vidste de, at der desværre kun laa et Par sorte Benklæder og en sort Kjole deri, som Onkel Mads iførte sig oppe paa Gæsteværelset, naar han havde lagt Nellikerne paa det dækkede Bord og havde gaaet sig en Tur i Haven og ude paa Vejene, hvor han paa en mystisk Maade trods Sne og Is altid tik plukket store Buketter af Straa og gule og røde Blade. Han var selvfølgelig ikke forholdsvis saa interessant som Marie, men han havde det gode ved sig, at naar han kom, saa fik man Formiddagste og et stort P"ad med Vanillekranse og Klejner og andre dejlige Julekager. Til Teen kom Moder ind i blaat Bomuldsforklæde og Støveklud i Haanden og Fader med Søm og Hammer iLommen, medens alle Forberedelser til Selskabet pludselig blev lagte paa Hylden. Ja, det kunde oven i Købet hænde, at «de store»

— særlig hvis nogen af Mostrene var kommen paa Besøg i Juleferien — i den Grad forglemte sig selv inde ved Tebordet over gamle Historier fra andre Vintre og andre Juleferier, at det til sidst blev absolut nødvendigt for Lettv at aabne Døren paa Klem og sige, at Pigerne slet ikke længer vidste, hvad de skulde tage sig til, og at Moder nu virkelig maatte komme ud og sige dem videre Besked. Og om det var nødvendigt, at det store Bord blev hentet ned fra Loftet? ... og om der skulde flere Grangrene ind fra Haven? — For i saa Fald vilde hun og Maja gerne gøre det.

Saa faar man sin bedste hvide Kjole paa og bliver formanet til at gaa rigtig rank og passe paa Skærfet, naar man sætter sig. Men hvor trægt slæber Tiden sig dog ikke afsted, efter at man er bleven klædt om og redt og alting er i Orden? Det ser ud, som om Viserne paa Uret slet ikke flyttede sig, og Majas lille runde Næse bliver ganske flad og rød af stadig at holdes trykt mod Ruden inde i Faders Værelse, hvor hun troligt staar og kigger efter Larsens Lan-dauer, i hvilken de fremmede fra Byen plejer at komme fra Stationen.

Der er vendt op og ned paa det hele i Dag: inde i Spisestuen maa alle Børnene sidde alene omkring det store Bord med Letty for den ene Ende og Maja for den anden — ganske som om de kunde være Fader og Moder selv! —

medens de store sidder i Skolestuen ved et mindre Bord, og man knap nok mærker, de er til, undtagen naar Fader kommer hen i Døren med sit Glas i Haanden og beder allesammen, Drenge og Piger, være hjertelig velkommen og spise rigtig dygtig af Tærten . . . Under Dansen bliver Maja søvnig og maa lægge sig paa en Sofa i Dagligstuen, og ingen lægger Mærke til, at hun har en fladtrykt Chokoladestump i Haanden, før man ser det paa den fine Kjole. Senere hen er alting i én Forvirring: Lys, hvide Kjoler og Klaverspil; Tekopper og tømte Limonadeglas og Appelsinskaale paa alle Borde, Konfekt og glemte Juletræsgevinster i alle Vindueskarme og Sofaer, aabne Døre ud til Forstuen, Trækken-Pelse-paa, Sigen-Farvel og Spekuleren-over, hvor Veras Skindkrave kan have forputtet sig . . . Og til Slut — temmelig tydeligt — Marie, som tager en paa Armen og bærer en op ad Trapperne . . .Men naar Nytaar er ovre, og Juletræet er plyndret og kastet ud i Snedriverne til Fuglene, begynder man straks at længes efter Sommeren. At der skal gaa flere Maaneder mellem Jul og Maj, før det bliver grønt, er ærlig talt baade kedeligt og harmeligt. Særlig fordi man i den Tid ofte bliver forkølet og maa ligge til Sengs. Men Billedbøger og andre morsomme Bøger ser man snart igennem, og nu har man jo ikke engang Marie mere, som tidt i Fastelavnstiden plejede at komme ind og lyse op hos En om Aftenerne med sine Sølvpailletter og røde og sorte Spillekort.

Saa er det, at man, medens Østenvinden blæser omkring Hushjørnerne, og ikke et eneste grønt Straa, knap en fattig forfrossen Vintergæk vil komme op af Jorden, rigtig for Alvor begynder at længes efter Sommeren og Solen og den lille røde Hytte.Den røde Hytte» ligger langt, langt borte fra det hvide Hus. For at komme derhen, maa man rejse over Havet og saa et langt, langt Stykke ind i et andet Land. I gamle Dage, før Moder endnu var født, var Gaarden, hvortil den røde Hytte dengang hørte, meget større end nu og Vejene meget værre og vanskeligere at færdes paa. Derfor var det, at Morfaders Fader havde bygget den røde Hytte til en Mand, som skulde bo paa den anden Side Skoven og Heden og røgte de Agre og Enge, som fandtes dér

Det er et rødt Hus med fire Værelser og et Køkken og en vældig Bagerovn af Kampesten og Tegl, der er ligesaa stor som Køkkenet. For paa den Tid da Hytten blev bygget, kunde man ikke faa Brød at købe nede hos Hjemmebagersken ved Stationen, men maatte selv bage det. I det Hus er det nu, Letty og Maja bor om Sommeren, og det er det, de kalder for «Den røde Hytte».I gamle Dage var den nemlig helt rød — undtagen Vinduesskodderne, som naturligvis var hvide — men nu findes der ogsaa en ny gulmalet Veranda, hvor der kan sidde seks Mennesker (meget trangt) og foran den et Rosenbed med tre Rosenbuske og paa den ene Gavl en blomstrende Slyngplante, som slet ikke vil slynge sig, men heller vil have Sol og derfor altid kæmper og strider fortvivlet for at slippe for stadig at holde sig op ad Staaltraadene paa Muren.

I den allergraaeste Oldtid har Hytten, som Letty og Maja nu synes er saa forfærdelig gammel, slet ikke eksisteret. Dengang førte «den første Husmand» en Slags Nybyggertilværelse oppe i Lyngbakken, hvor man endnu i en mystisk Fordybning ser Spor af hans Kartoffelkælder, som efterhaanden har udviklet sig til en lille hyggelig Grotte, hvor man om Eftermiddagen kan drikke sin Kaffe. Efter ham kom «den anden Husmand», og efter denne «den tredie Husmand», der ligesom den første er forhistoriske Personer, blot dunkelt ihukomne af Eftertiden, og som ikke har efterladt sig ringeste Spor.

Paa hver sin Side af det røde Hus findes to andre røde Huse, hvor Karl Gaardskarl i sinTid havde Ivøer og Faar og Grise og Sæd og Ved og Tørv. N u regner det ned gennem Taget i det ene Hus, men Letty og Maja, som sammen med Katten og Killingerne faar Lov til at husere der, saa meget de vil, finder nu kun, at det er saa hyggeligt. Mellem de tre Huse findes der en grøn Gaardsplads og midt i den grønne Gaard en rødmalet Brønd med Spaanoverbygning, hvorpaa der sidder en Vejrfløj. Den sidder der naturligvis kun til Pynt, for skønt de tre røde Huse er lave, saa er de dog højere end Brønden. Ved Middagstid at staa med Hovedet ind under Brøndtaget og Solen i Ryggen og kigge ned i det runde Dyb, ned i det blanke mørke Vand mellem de mosklædte Kampestensvægge, medens man venter paa Maden, og høre, hvordan der inde i Køkkenet skramles med Kasseroller, det er morsomt.

Mindst et Par Gange i Sommerferien faar Letty og Maja Lov til at køre med til Gamle-gaard, hvorunder den røde Hytte og Skoven og Lyngheden engang hørte. Tæt ved den Vej, som fører derhen, bliver der altid et eller andet

Sted sprængt Sten — derfor maa man køre forsigtigt, og engang imellem kan det hænde, at man maa staa af Vognen for Bakkernes Skyld. Nu har man, saa længe det kan huskes,sprængt Sten i Gøngeherred, og endnu bliver man ved med det og vil blive ved med det mange hundrede Aar til.

Naar man kommer ind i den lange Birkeallé, som i flere Bugtninger fra Landevejen fører op til Ledene, viser Moder ofte Letty Og Maja alle de Steder, hvor hun som Barn plejede at lege med sine Søskende og Fætre og Kusiner. Blot hun lukker Øjnene til, kan hun endnu se sin Fader og Moder og Lærerinde og smaa Søstre spadsere frem fra Skovvejen til venstre og dreje om Hjørnet ved den store Eg, som kaldes for Karl XII, men snarere burde hedde Karl XI, for alle véd jo, at det var dér, den strenge Konges strenge Soldater plejede at hænge de opsætsige Snaphaner. Gennem det hvide Led kan hun endnu se sine nærmeste gaa ind i den mørke Kastanieallé og gennem den klippede Port i den høje Avn-bøgehæk ud i den solbeskinnede gruslagte Gaard med Dueslaget, som paa den Tid saa' ud som et Dukkehus paa en Stang med en hel Række bitte smaa Vinduer og Døre højt oppe i Luften. Hunden Pax laa altid og solede sig paa den yderste Veranda, og den maatte man forbi, før man kom ind i den smalle Forstue, som altid lugtede af Æbler, og ind i den storegamle Sal, hvor Moders blinde gamle Farmoder sad og strikkede i Sofaen ved Vinduet, medens alle de mange lyshaarede Børnebørn i Orden og efter Tur kom frem og tog hende i Haanden og nejede og bukkede for hende saa dybt, som om hun havde kunnet se dem. Ude paa den grønne overvoksede Haveveranda, der ligesom Forstuen altid har været for trang til den store Slægt, sidder mange Tanter og Farbrødre, og endnu flere Tanter og Farbrødre sidder omkring det runde Kaffebord, som staar dækket under de gamle Æbletræer. «Karl XII» ved Hjørnet staar endnu, og det gør ogsaa Alleens mørke Kastanier — ja, det ser ikke engang ud, som de er bievne en Smule ældre i alle disse Aar. Den klippede Port i Hækken findes der endnu, ligesom ogsaa Gaarden og Trappen og Verandaen. Men inde i den store Dagligstue i den Sofa, hvor Moders blinde Farmoder plejede at sidde, sidder nu en gammel Faster, og omkring Kaffebordet, som staar dækket paa samme Sted med samme gamle lave rummelige Kopper, sidder nu under Æbletræerne Moders Søstre og Kusiner i Stedet for Mormoder og hendes Svigerinder. Og de taler om gamle Dage, da de var smaa og samlede umoden Frugt og legede, at det var Kugler og legede Krigog havde en Fæstning nede i Huggehuset og fik Saft og Vand og Kager omkring det store hvide Bord derude, hvor nu Letty og Maja og deres smaa Legekammerater sidder og bliver trakterede ganske paa samme Maade.

Omkring det hvide Hus bor der mest Folk fra den store By, som flytter ud derfra for at «bo paa Landet», og mange af dem, som igen tager ind om Vinteren, kender man knap nok noget videre til. Men de, som bor omkring den røde Hytte, bor der altid, og dem kan Moder huske, fra hun var meget mindre end Letty og Maja, som ogsaa kan huske dem, fra de var meget smaa. Der er Oliva, som var en smuk Pige og arvede Hus og Mark og Ko og Gris efter sine Forældre, og som i sin grønneste Ungdom plejede at sige, at hun ikke havde nogen «særlig brændende Lyst» til noget som helst, men som nu har Lyst til sit Arbejde og er bleven en dygtig og flittig Husmoder. Naar hun om Aftenen gaar ined sin Mælkespand forbi den røde Hytte ind i Skoven, kan det meget ofte hænde, at hun standser ved Havelaagen og spørger, hvordan det staar til, og Moder kommer saa ud fra det gul-malede Bislag og taler 0111, hvor meget Olivas Børn er voksede siden i Fjor, og hvor den

største Dreng nu tjener, og hvad den næste i Rækken tager sig til i Sommer . . . Der er gamle Svend, som aldrig har giftet sig, men selv laver sin Mad og holder sit lille Hus pænt. Ham kan man straks se paa, at hans Familie i mange Slægtled har været Kongens Soldater, for skønt han har graat Haar, gaar han saa rank som et Lys og hilser altid saa galant og fint som en hel Prins. Hans Fader husker Moder fra sin Barndom, da han var Røgter hos Morfader og plejede at tage hende i Haanden, da hun var lille, og vise hende de ny Kalve i «Boksen» og give hende og hendes Søskende Lov til at lege Fængsel i Røgterskuret, som var et ganske lille Hus paa Hjul midt ude i Skoven, det lignede næsten en Zigeunervogn. Man vidste, at den Dag gamle Hertha blev spændt for Røgterskuret, og Elias selv satte sig i den aabne Dør og kørte sit Hus ud paa Marken med Sengklæderne paa Bunden og Frakken paa Sømmet og Salmebogen og Kortspillet og Spejlstumpen og Messingkammen i Lædiken under Vinduet, saa var Vinteren for Alvor forbi, og den rigtige Sommer stod for Døren. Nu kunde ingen Frost-nætter eller pludselige Snestorme oftere komme og narre En!Senere hen kom Vogterdrengen og hentede Hertha — den, som passede paa at være med, kunde maaske faa Lov til at ride hende

tilbage til Stalden — og hun kom ikke igen, før Køerne skulde flyttes til andre Græsgange. Tyren fik aldrig Lov til at komme med — den stod med Ring i Næsen hjemme i Baasen og sparkede og fnøs, og turde man tage en Armfuld Kløver og Græs i sit Forklæde og give den det, fordi man alligevel syntes, det var Synd for den, saa gik man for at være rigtig modig. Fik man Lov til at være med til at flytte Køerne og Røgterskuret fra den ene Eng eller den ene lille Skov til den anden, kom man til at tænke paa alt det, man havde læst i Geografien om Nomader og Lapper og oven i Købet paa Abraham i Bibelhistorien og hans Hjorder.

I det Hus, hvoraf nu bare Skorstenen staar tilbage, boede før smukke Kaja. Hun var næsten en Æventyrerske — slet ikke fra Skaane

— hun kom oprindelig fra Smaaland og havde været baade i Amerika og Danmark. Dér var hun bleven saa forfængelig, at da hun kom tilbage derfra og kun ejede to Chemiser, havde hun i Krinolinetiden sat Fjedre i den ene. Da Moder var lille og ikke vilde have sit Haar

2*saa haardt tlettet eller vilde gaa med Parasol ligesom «de store», sagde Mormoder altid: «Tag dig i Agt for, at du ikke bliver ligesaa forfængelig som Kaja i Bakken!» og til Advarsel fortalte hun hende Sagnet om de to Chemiser. Men da det var saa længe siden, det var forbi med Krinolinerne, som man ikke engang selv havde set, og da alle Mennesker, man kendte, gik med næsten ligesaa snævre Nederdele som nu til Dags, gjorde Advarselen ikke noget synderligt Indtryk.

Under Bakken neden for Kaja boede — og bor der endnu den Dag i Dag — gamle Mor Ingeborg. Hun havde haft ni Søskende, og de var alle voksede op i den lille trange Hytte og var dog allesammen bievne saa store og stærke, at ingen af dem senere hen kunde gaa oprejst ud gennem Døren. Hun har set meget, gamle Ingeborg, og kan tilmed huske, dengang der fandtes Ulve i Gøngeherred. Hele sit Liv igennem: som lille Barn, som ung Pige, og som gift Kone med egne Børn har hun altid boet i samme Hytte og aldrig set en By. Tænk, hun har aldrig set en By! Hele sit Liv igennem har hun ønsket sig en Ko, som hun aldrig har faaet Raad til at købe sig, og hun kan ikke begribe, at den, som hver Dag kundespise stegt Flæsk og brune Bønner, om ban havde Lyst til det, nogensinde kan bryde sig om at faa andet at spise

Men mange, mange Mennesker, som boede dér paa Egnen, medens Moder var lille, har nu solgt deres Huse og Hjem og er flyttede til Byen eller rejste til Amerika. Et af de alderældste Huse — som for Resten laa et temmelig langt Stykke Vej fra den røde Hytte

— er selv rejst bort, er flyttet til et andet Land. Fremmede lærde Herrer kom og saa' paa det og talte og skrev om det, og til Slut købte de det og lod det rejse paa Jernbane og Dampskib, til det kom til en By i Danmark, som hedder Lyngby. Dér stillede de det op sammen med mange andre gamle Huse, som de lærde Herrer efterhaanden havde samlet fra Øst og Vest og Nord og Syd fra mange Landsdele, som éngang havde haft samme Sprog, og hørt under samme Konge, men nu for bestandig var skilte fra hverandre. Og dér staar det gamle Hus nu, tomt og forladt, og ingen Tørverøg stiger op fra Skorstenen, ingen Morlille spinder ved Arnestedet, ingen Høns skraber paa Gulvet, ingen Vugge gaar, ingen Balsaminer blomstrer i Vinduerne. Det staar der kun for at vise Købstadsfolkene, hvor gam-meldags og nøjsomme Folk paa Gøngeegnen er. Letty og Maja har selv set det, hvor det nu staar, og gaaet ud og ind i det mange Gange. Men Moder kan endnu mindes, da det gamle Hus stod paa sin egen Gaardsplads, og der boede levende Mennesker dér, som heglede Hør og støbte Lys og havde Juleslagtning og røgede Flæsk i Skorstenen. For da hun var lille, har hun mer end engang med egne Øjne set «Konen paa Næs», den gamle rige Kone, som boede dér, sidde stiv og storøjet med sort Silketørklæde over Hovedet og drikke Kaffe af Underkoppen.

Rundt om «Den røde Hytte» ligger Skoven og Lyngbakkerne — den ene Bakke ved Siden af den anden, og om dem alle kan man fortælle noget.

Først er der «Brudebakken». Engang — det er kun nogle hundrede Aar siden — bad en Brud, der var paa Vej til Kirken, Følget om at holde, medens hun gik bagom Bakken for at binde sit Strømpebaand. Vips! tog Trolden hende — naturligvis. Hele Brudefølget holdt stille paa Vejen og ventede en hel Time paa hende, medens

Brudgommen sad til Hest i Spidsen, stolt og strunk med Dusinvis af Sølvknapper i sin Trøje, Baandroset i Hatten ogBaandroset paa Pisken. Og kommer man tilfældigvis forbi Bakken en Skuddagsnat med Fuldmaane, kan man endnu se dem: alle

Gæsterne sidder der og venter endnu. Men Bruden er inde i Bakken og kommer aldrig ud. Da Moder var meget lille og hveranden Søndagaften kørte der forbi, plejede hun, som altid helst vilde sidde paa Bukken hos gamle Stald-Nielsen, samvittighedsfuldt at se efter Bruden. Men hun kom som sagt aldrig.

Men den underligste og største af alle Bakkerne er alligevel den, som ligger lige over for «Den røde Hytte», lige bag ved Mormoders Hus. Underlig er den, fordi ingen kan tro, at det er en rigtig naturlig Bakke — den ser ud som en stor, stor Kæmpehøj. Øverst oppe paa Toppen laa i sin Tid den store Mindesten — ikke opretstaaende, høj og flad som Kampestenene paa Markerne og Heden nedenfor — kun stor og hvælvet, uhyre stor. Hyttegubben og de andre Skattegravere, som stadig gravede efter de tre Guldkister, Kong Klack fik med sig, da han efter Slaget blev begravet i Bakken, har sprængt den og slængt den bort for at finde Vej ned i Højen. Men Kong Klack vilde naturligvis ikke være af med Guldkisterne. De staar endnu derinde i Bakken, og Gøngerne,som rundtom i deres Ansigts Sved pløjer og tilsaar de magre Marker, véd det. meget godt. Naar det Sommeraftener er tyst og stille, og selv Aftenbrisen har lagt sig, kan man, naar man stamper haardt i Jorden med Foden, tydeligt høre, hvordan Guldet skramler dernede, og hvordan den gamle Vikingedrot famler efter sit Slagsværd. Dér sidder han Dag og Nat og vaager over Skatten og holder sig rede til at hugge Hovedet af En, hvis man skulde driste sig til at krybe ned i Bakken og kigge efter de tre Guldkister.DET GAMLE TERMOMETERInde under det store Spejl i Dagligstuen staar en rund Sølvtvebak paa Jærnfod, som I altid, da I var mindre, kaldte «det lille Ur». Men det er saamænd ikke noget Ur. Nej, nu skal I bare høre, hvad det er for en Tingest.

Den er gammel — meget over hundrede Aar

— og har fra først af tilhørt en gammel Herre, som levede paa den Tid. Denne gamle Herre var Ven af og Raadgiver for den Konge, som endnu staar ved Indgangen til Parken omkring Frederiksberg Slot, hvor han plejede at bo, og

— ligesom han i levende Live gjorde det — ser ned paa sit Folk, naar det Søndag Morgen i store Skarer kommer derud fra den kvalme By. Dengang plejede han at nikke til dem og sige: «God Dag, Børn!» men det er selvfølgelig umuligt for ham nu, for nu er han af det rene bare Bronce.

Hvorvidt han vilde følge den gamle Herres sikkert altid højst velmente og velovervejede Raad, blev hans egen Sag — han var jo ene-vældig Konge og kunde naturligvis gøre, livad han vilde — men for det meste hørte han altid høfligt paa ham, og saa takkede han ham saa mange Gange. Og engang imellem, naar han var rigtig naadig, kunde det jo hænde, at han stak Haanden ned i Frakkelommen og tog en Snustobaksdaase eller en Medalje eller en Orden eller noget lignende, som Majestæter plejer at gaa med i Lommen, og rakte den gamle Herre det og sagde: «Værsgo!»

Det kan være, han ogsaa havde Sølvtingesten i Lommen, men Jernfoden kunde han absolut ikke have der. Den vide rummelige Bronce-frakke, han nu har haft paa i saa mange Aar, havde han nemlig ikke dengang. For véd I, hvordan han saa' ud, medens han levede? Ganske som vor udskaarne Nøddeknækker saa' han ud (skønt han just ikke egnede sig særlig til at knække Nødder) — bare et Hoved og et Par tynde Ben. Og paa Hovedet sad der en vældig trekantet Hat, og om Halsen havde han en højt opstaaende stiv Krave eller to eller sommetider tre. Men neden for Epauletterne, som jo ogsaa var ret anselige, fandtes der som sagt ikke videre meget. En højrød Kjole, som fortil endte et godt Stykke oven for Maven og bagtil et godt Stykke neden for Knæhaserne —forøvrigt kun snævre hvide Skindbukser og hvide Silkestrømper i et Par Sko. Det var alt. Og dér har I hele Frederik den sjette.

Men Sølvtvebakken kunde som sagt meget godt have faaet Plads i Lommen paa den røde Frakke, og den gav han engang den gamle Herre i Nytaarsgave. Og den gamle Herre, der var næsten dobbelt saa høj som Kongen, bukkede meget dybt og sagde: «Tusind Tak, Deres Majestæt!»

Han troede ogsaa først, at det bare var et ganske almindeligt Ur, men da han rigtig saa' paa Tingesten, opdagede

han — for han var en lærd gammel Herre, som tilmed kunde skrive Bøger — at det var et Termometer. Derfor bestilte han Jernenglen, som nu i over hundrede Aar troligt har holdt det over sit Hoved, og hvergang han kom hjem, og han svedte eller frøs, saa' han paa Termometret og vidste saa straks, hvor varmt eller koldt der var i Huset, og om hans Kone havde siddet hjemme og passet Ilden, medens han var ude.

Engang kom den gamle Herres Brodersøn og hilste paa ham. Han var ung Løjtnant — ogsaa i rød Kjole og med trekantet Hat og høj stiv Krave naturligvis — og havde været med i Krigen i Tyskland mod Kejser Napoleon.Men nu var der Fred, og han havde nylig giftet sig, og da han altid havde hørt tale om Paris og alle de mange Seværdigheder i den By, saa havde han i Sinde at tage dertil paa Bryllupsrejse. Nu kom han for at sige Farvel til sin Farbroder, og da denne holdt af ham og troede, han kunde have Nytte af Termometret, saa gav han ham det i Bryllupsgave.

Paa den Tid gik det jo ikke saa let at

komme til Paris som nu, da man i en Fart kan rejse dertil paa Jernbane! Ak nej! Først maatte man skaffe sig en Vogn, og om den raadførte man sig længe og alvorligt med sine Bekendte, hvorvidt den var tilstrækkelig rummelig og solid og let og rigtig praktisk indrettet med Skuffer under Sæderne og med bekvemme Tasker paa Dørene og Plads til Madkurve og Vinflasker og Puder og alt muligt andet, man absolut havde Brug for. Saa

maatte man endvidere leje en Karl, som havde

ordentlige Attester for, at han ikke plejede at gaa i Kompagni med Landevejsrøvere og plyndre sine Herrer eller sætte dem Pistolen for Brystet. Og saa maatte man tage omstændelig Afsked med alle Venner og Bekendte, gøre sit Testamente og anbringe Overtræk paa alle sine Møbler. Og naar man endelig en Morgen tid-lig havde spist en ordentlig Frokost, og alle Ens nærmeste havde holdt Tale for En og klinket og skaalet med En og omfavnet En, saa kunde man for Alvor tænke paa at sætte sig op i den ny Vogn, stikke Pistolerne i Bæltet og føle efter Dukaterne under Skjorten, før man højtideligt tog sit røde Silkelommetørklæde frem og for allersidste Gang rørt viftede Farvel, idet man rullede ud gennem Vesterport.

Naturligvis havde Løjtnanten taget Termometret med sig, selv om han maatte lade Jernenglen blive hjemme. Det hang oven over Vognsædet i et lille broderet Urfoderal, som hans Kone selv havde syet. Og han saa' ofte paa det og lagde Mærke til, at det blev varmere og varmere, jo længer de kom sydpaa. Men han vidste endnu ikke, hvad det var for et overordentlig mærkværdigt Termometer, og hvad for Tjenester det skulde komme til at gøre ham.

De havde allerede rejst flere Dage, da de en Aften koin til et Sted nede i Tyskland ved Rhinen, der hedder Assmannshausen og er vidt berømt for sin gode Vin. Dér skulde de blive Natten over, og de tog ind i et morsomt gammelt Værtshus, som bare bestod af vedbendklædte Altaner og Karnaper og Hjørner ogKroge og smalle Trapper og mørke, dybe Stuer med udskaarne Skabe og Døre. Den unge Frue, som var dygtig træt efter den lange Landevejskørsel i gloende Solskin Bakke op og Bakke ned, gik straks op i Sovekammeret, men hendes Mand gik derimod ned i den lave Skænkestue og satte sig ved et Bord og bestilte sig en Flaske af den berømte Vin.

Termometret plejede han i Reglen at putte i Lommen, naar han stod ud af Vognen, og nu tog han det op og lagde det foran sig paa Bordet. I det samme saa' han paa det: der var tyve Grader inde i Stuen, og det er jo varmt.

Henne ved Vinduesbordet sad en anden Herre, som han straks kendte igen, for de havde truffet hinanden, da Løjtnanten før var dernede i Tyskland under Krigen. Han blev glad ved at se en Bekendt og raabte straks til ham, at han skulde komme over og sætte sig ved hans Bord. Den fremmede blev ogsaa glad, rejste sig straks og kom.

Tilfældigvis kommer Løjtnanten i det samme til at kigge paa Termometret og ser, at for hvert Skridt hans udenlandske Ven gaar hen imod ham, synker det en hel Grad, saadan at daden fremmede Herre var henne ved hans Bord, stod Viseren blot paa ti Grader.

— Hvad i Alverden skal det sige? tænkte Løjtnanten. Kan der være noget i Vejen med Mekanismen?

Den fremmede lod imidlertid til at være meget glad ved at træffe ham: han lo over hele sit sortsmudsede Ansigt og omfavnede ham og kyssede ham paa begge Kinder. Saa klinkede de med hinanden og talte om gamle

Krigsbedrifter og om den store Kejser, som nu endelig havde spillet Fallit og maatte finde sig i at sidde som Fange paa en 0 i Atlanterhavet. Og saa stødte de Glassene sammen og sagde: «\Vaterloo!» og blinkede til hinanden og kneb Øjnene sammen og smækkede med Tungen og sagde, at saadan en Vin, som man drak i denne gamle Rede i Assmannshausen, det fik man ingen andre Steder.

— Jo, alligevel ... i «Den blaa Gedde»! sagde den udenlandske Ven. Og han lagde Haanden paa Hjertet, saa' op i Loftet og rullede med Øjnene for rigtig at betegne, hvor enestaaende herlig Vinen i «Den blaa Gedde» var.

Den vilde Løjtnanten naturligvis gerne smage og spurgte straks efter Vejen til «Den blaa

Gedde», og om man kunde faa danske Dukater vekslede dér . . .

I det samme kigger han igen — ganske tilfældigt — paa Termometret og ser, at nu staar det lige nede paa Frysepunktet. Men da den fremmede pludselig rejste sig og gik et Øjeblik hen til Disken, steg det straks igen et Par Grader.

Nu havde Løjtnanten, som just ellers ikke læste meget, men maaske netop derfor huskede, hvad han læste, engang faaet fat i en Bog, som handlede om Legemsatmosfæren. Husk det Ord — det er svært, men det er nødvendigt at huske det. Forstaar man ikke det Ord, forstaar man ikke hele Historien.

For det er nemlig saadan, at hvert Menneske ligesom Jorden selv — som I jo nylig har lært i Skolen — har en Luftkreds om sig, der skiller det fra alle andre Mennesker og alle andre Skabninger. I véd jo, at der gives de Børn, som aldrig bliver stukne af Myg, selv om de saa sidder en hel Dag i Gelsskov, og andre, som altid bliver det. De har en Legem satmosfære (husk Ordet!), hvori Myggene trives, og de andre har en Legemsatmosfære, hvori Myggene ikke kan fordrage at leve. Der findes jo ogsaa Folk. man straks synes om, ogsom straks fortæller En alle deres Hemmeligheder, og saa er der andre, man slet ikke kan fordrage og knap nok kan overvinde sig til at sige Goddag til, og egentlig kan man ligesaa lidt give Grunde for det ene som for det andet. Alt dette tænkte nu Løjtnanten paa og syntes virkelig selv, at han var meget dybsindig og klog, at han saadan straks kom til at tænke paa det.

Men for Resten syntes han, det var dumt af Termometret ikke at kunne befinde sig vel sammen med saadan en munter og hyggelig Fyr som hans udenlandske Ven, og han blev rigtig vred paa det.

Den fremmede var imidlertid kommen tilbage og gav sig igen til at lovprise «Den blaa Gedde» og sagde, at Løjtnanten højt og helligt maatte love ham næste Nat at tage in*l dér

— ikke blot for Vinens Skyld, men ogsaa for Værtindens; hun var den flinkeste og rareste Værtshusholderske i hele det tyske Rige.

Men da han sagde det, faldt Termometret saa voldsomt, at det ligefrem knagede i det, og den fremmede oven i Købet maatte mærke det.

— Det var da en lille morsom Tingest! sagde han og tog det i Haanden.Men da han igen lagde den lille Sølvtvebak ned paa Bordet, var det ynkeligt at se den. Ingen Storm og intet Jordskælv havde tilnærmelsesvis kunnet frembringe saadan en Virkning. Viseren, som ellers plejede at opføre sig saa yderst støt og videnskabeligt, rystede og dirrede nu som et Sildeben, en Kat leger med. Løjtnanten blev ganske bange for, at hele Instrumentet skulde gaa itu, og vidste ikke andet Raad end at putte det ned i Lommen — som om det havde været en Fugleunge halvdød af Skræk.

Imidlertid havde denne lille Hændelse sat ham i daarligt Humør — han syntes pludselig, at den fremmede ikke længer var saa kvik og morsom, og at Rhinskvinen ikke smagte saa godt som før. Derfor rejste han sig og sagde Godnat.

Da han var kommen op paa Værelset, fortalte han selvfølgelig sin Kone alt. Men hun var søvnig og sagde, at hun ikke forstod noget af det hele, og at de naturligvis burde tage til «Den blaa Gedde», naar hans Ven syntes det.

Altsaa rejste de næste Morgen derhen og fortrød det ikke, for det var den kønneste Vej, de endnu havde kørt.

Midt i Skoven delte Vejen sig, og en blaamalet Gedde paa et Brædtangav, i hvilken Retning Værtshuset laa. Men da Kusken prøvede paa at faa Hestene til at høje af, stejlede de og vilde ikke gaa længere.

— Hvad er der i Vejen? raabte Løjtnanten inde i Vognen og fik straks en Pistol frem.

Men Kusken bandede og brugte sin Pisk, indtil de stakkels Heste pludselig gav efter, styrtede afsted i fuldt Firspring og ikke standsede, før de havde løbet Panden mod Porten til «Den blaa Gedde».

Der kom de rejsende straks ind i Skænkestuen, og Værtinden, som var stor og rød, og havde hvide Skørter og tykke Ben og lo ualmindelig meget, satte et Tællelys midt paa det runde Bord og spurgte, om nogen af dem var kommet noget til, da Hestene løb løbsk. Da de sagde, at det var de ikke, lo hun endnu mer og sagde, at hun saa sikkert havde ventet dem, og at hun havde nystegte Kyllinger med Persille og Grønærter til dem til Aftensmad. Hun gav dem ogsaa en Flaske af den berømte Vin, som var endnu berømtere end den, de havde faaet i Assmannshausen.

Baade Løjtnanten og Fruen syntes ogsaa straks, at den fremmede havde haft Ret, naar han sagde, at Værtinden i «Den blaa Gedde» var den flinkeste og rareste Værtshusholderske ihele det tyske Rige. For ikke blot gav hun dem god og varm Mad og meget Mad, men hun stod ogsaa hele Tiden ved Siden af dem, medens de spiste, og fortalte dem de mærkeligste Historier fra den store Krig, da Kosakker og Soldater hver Dag i store Flokke var komne til «Den blaa Gedde» og havde slaaet Knytnæverne i Bordet og raabt paa Mad og Vin. Saa havde hun maattet gemme, fortalte hun, den aller, allerfineste og berømteste Vin nede i en hemmelig Kælder neden under alle de andre Kældere.

— Saadant et gammmelt mørkt Rottehul kunde det minsandten være ganske morsomt at se engang, syntes Løjtnanten.

Straks tog Værtinden meget geskæftig Tællelyset fra Bordet og sagde, at hun gerne skulde vise den naadige Herre Vejen. Fruen kunde sidde i Maaneskin saa længe, sagde hun, det skulde kun vare et Par Minuter.

— Jamen, er det ikke temmelig sent? ... sagde den stakkels unge Frue, som ikke brød sig om at sidde alene og kigge paa Maanen.

— Lad os se, hvor mange Klokken er, sagde Løjtnanten og trak Sølvtvebakken op af Bukselommen i Stedet for sit Ur. Og skønt det var en rigtig varm Sommeraften, stod Termometretpaa Frysepunktet — ligesom i Assmanns-hausen.

Men da han saa' det, fortrød han bittert, at han havde ladet sin skarpe Sabel og sine gode Pistoler, der var ladede med Kugler og Krudt og et helt Dusin Tapetsøm, blive liggende nede i Sovekammeret.

— Fremad march! sagde han imidlertid, for skønt han ikke havde noget Vaaben hos sig, var han dog en meget modig Løjtnant. Og med sine høje, mandhaftige Blanklæderstøvler, som knirkede drabeligt, gik han med lange Skridt bag efter den tykke Værtinde, som forsigtigt og varligt holdt alle sine fem røde Fingre om den flakkende Tællelysflamme.

De steg ned gennem en Lem i Gulvet og kom ad en næsten lodret Trappe ned i den første Kælder. Løjtnanten, som jo var bleven advaret af Termometret og gik sidst, tog ubemærket sin høje Hat af, og da Værtinden bad ham lukke Lemmen efter dem, stak han sagte Hatten ind i Aabningen. Nu var der altid en lille Sprække, tænkte han, saa man nedefra kunde se Maaneskinnet oppe i Skænkestuen.

Fra den første Kælder kom de ad en endnu stejlere Trappe ned i den anden Kælder, og dér hørte de straks et forfærdeligt Spektakelaf Tusinder af Rotter og Mus, som, da de saa' Lyset og hørte Blanklæderstøvlerne, forfærdede dansede ind i deres Huller og Krinkelkroge. Men Værtinden, som ikke længer lo, lod knap til at lægge Mærke til dem og sagde ingenting. Først da de kom ned i den tre die og aller-dybeste Kælder, som var iskold og propfuld af Skimmel og Spindelvæv og hundredaarige støvede Flasker, satte hun Tællelyset paa et gammelt Stenbord og vendte sig om. Og saa først saa' Løjtnanten, at der ved Bordet sad en gammel, gammel Mand i Jernklæder med Armen paa Bordpladen og Hovedet bøjet ned mod Hænderne og sov.

— Det er bare Holger Danske, sagde Værtinden og saa' lidt ærgerlig ud. Han bor egentlig oppe paa Kronborg ved Havet i Danmark, men han har ligesaa mange Gange under Jorden som en Muldvarp, og en Kælder med rigtig god Vin skal han nok vide at finde!

— Vel mødt, gamle Landsmand! tænkte Løjtnanten og gjorde Honnør for ham. Nu er vi i det mindste to imod dem !

— Skal det nu ikke være et Glas af den aller, allerbedste Vin, lille rare Herre? spurgte Værtinden indsmigrende og trak frem af Dyn gen en skrækkelig smudsig og skimlet Flaskeder ganske sikkert var den ældste og fineste af alle Flaskerne.

Løjtnanten smagte lidt paa Vinen — han kunde ikke lade være med det — og straks følte han ligesom en Flod af Solskin over sin Tunge. Kan noget i Verden vække gamle Holger Danske, tænkte han, saa maa det vel være dette.

Saa satte han den optrukne Flaske paa Bordet over for den sovende gamle Herre, og straks bevægede det rustne Harnisk sig, og der hørtes ligesom et dybt Suk nede fra Hovedet i Hjælmen.

— Han genkender Duften af de Druer, der modnedes, dengang han var ung, tænkte Løjtnanten, som ikke tog Øjnene fra sin gamle Landsmand. — Lad os se, om han ikke snart liver op igen!

I det samme var der noget, som sagde klik! klik! klik! nede i hans Lomme, saa det næsten gav et Sæt i ham, og han hurtig som et Lyn vendte sig om.

Men hvad saa' han? . . . . Hvem var det, der stod kun to Skridt fra ham med Dolk ved Siden og en forfærdelig gammel, rusten Økse i Haanden, om det ikke var hans sort-haarede Ven fra Assmannhausen ?— Skurk! skreg Løjtnanten og traadte ikke et eneste Skridt tilbage — for han var jo en meget modig Løjtnant. Men mere kunde han heller ikke gøre, for han havde jo ingen Vaaben.

Men ved at vende sig saa heftigt om, var han kommen til at vælte den gamle Vinflaske, og den guldgule Vin flød i en bred Strøm ind under den sovende Mands Skæg. Og da vaag-nede Holger Danske. Jernrustningen knagede og bragede, saa det gav Genlyd i alle Kælderhvælvingerne, og Kæmpen rejste sig op, syv Fod høj. Han førte Haanden til Siden, og op af den rustne Skede trak han sit gamle Slagsværd, der er ligesaa gammelt og ligesaa tungt som det berømte Sværd Dyrendal.

Da begreb den falske Ven, som endnu stod med Øksen højt hævet, og den falske Værtinde i «Den blaa Gedde», at de var fortabte, og de faldt næsegrus ned paa Stengulvet Saa ynkeligt rædde og dødsensangste var de, at selv Løjtnanten fik Medlidenhed med dem og lagde Haanden paa Holger Danskes Jernskulder og sagde: — Holdt, gamle Ven! Lad dem løbe!

Men da de stadig blev liggende ganske stille og tilintetgjorte med Næsen mod Gulvet uden at røre sig, saa vendte han Ryggen til dem ogtog en Flaske Vin eller to under Armen. Saa bukkede han dybt for Holger Danske og gjorde Honnør og sagde Tak for Hjælpen og lovede at hilse Kong Frederik i København.

Og saa tog han Lyset og gik med lange Skridt og skinnende Blanklæderstøvler gennem den underste Kælder. Men i den anden kom de forsultne Rotter, som i mange Aar ikke havde set et Tællelys, og kastede sig over det og aad det op. Saa det var godt, han havde ladet sin Hat sidde i Klemme i Lemmen, saa han nu uden Lys kunde finde op i Skænkestuen, ellers havde de maaske ogsaa ædt ham.

Inde i Stuen sad den unge Frue ved Bordet og saa' paa Maanen — ganske som de havde sagt, hun skulde gøre. Saa lydig og skikkelig var hun.

Men Løjtnanten foer straks ud ad Døren og raabte paa sin Karl og fik fat i sin Sabel og sine Pistoler. Og saa vækkede han Staldkarlen og bad ham spænde for.

Da alt var færdigt til Afrejsen, og Fruen sad i Vognen og saa' paa Maanen, gik den unge Herre endnu engang ind i Skænkestuen og drak et stort Glas Vin og lagde en blank, dansk Dukat paa Bordet som Betaling for det, de havde spist og drukket, og for de to Fla-sker, han havde taget med sig fra Kælderen. Saa bøjede han sig ned og

aabnede Lemmen paa vid Gab. Men han var lige ved at have slaaet den i igen, for lige under ham, neden for Trappen, stod den sortsmudsede og den tykke Værtinde og skar Tænder, blege af Raseri. Men han bukkede kun og pegede paa sin Sabel og gik sin Vej.

Efter den Rejse gik det imidlertid op for Løjtnanten, hvad for en Skat han havde faaet af sin gamle Farbroder. Ikke blot Vejrligets Varme og Kulde kunde dette mærkelige Termometer maale, men ogsaa Mennes kelist og Falskhed. I Assmannshausen havde det advaret ham, i Skænkestuen i «Den blaa Gedde» havde det advaret ham, og i den underste Kælder havde det netop i rette Øjeblik sagt klik! klik! klik! saa han havde faaet Tid til at vende sig om og genkende Manden med Øksen. Senere hen i Livet rettede han sig selvfølgelig ikke altid efter Termometret, men saa længe han levede, skilte han sig aldrig fra det og holdt meget paa, at det skulde gaa i Arv til hans Efterkommere. Og de er naturligvis ikke meget klogere, end han var.HVOR PAASKEÆGGET KOM FRAI Ugleskoven hinsides Fyrrelunden paa den anden Side Tørvemosen og Mørkegrotten bor der tre smaa Trolde. De hedder Brin-garen, Kivlingen og Kylingens Bring. Det er nogle underlige Navne, men der er jo saa meget, der er underligt. Bag dem bor selveste Bøtotten. De smaa Trolde kan det være kedeligt nok at træffe paa, men Bøtotten er dog det uhyggeligste, en lille Pige kan møde, naar hun gaar alene ud paa Vej og Sti. Han kan være forklædt som en Skorstensfejer paa Cykle — lynsnar med hvide Tænder og Kost og Grejer dinglende og viftende bag ved sig. Han kan, mørk og stor, staa og lure bag knudrede Træstammer, som man forfærdet staar og stirrer paa, til de ser ganske ud som pukkelryggede Jætter, og han kan, lille og let, hoppe om som en vanvittig Lygtemand mellem Tørvestakkene i Mosen. Men i Reglen kryber han ind i en hul Porcelænsfigur, som ligner en Flaske, og forestiller en grinende Neger med høj Hat og Sa-bel i Haanden. Hatten er en Prop. Saadan ser han ud, naar han i egen høje Person staar paa Vagt ved Dug- og Rimfrostledet. Dug- og Rimfrostledet er nemlig Grænsen mellem hans Omraade og «Det evige Solskins Rige», hvortil intet Menneske tør komme.

Men naturligvis kan man altid tænke sig, hvor det ligger: her er den store Skov — i det ene Hjørne, bag Ellemosen, gaar Solen ned, i det andet, bag Fyrrebakken, staar den op. Hvor bliver den af om Natten? Den lægger sig naturligvis i sin dejlige Skyseng bag Dug- og Rimfrostledet, og dér ligger den og skinner saadan ganske stille for sig selv, til den skal op igen om Morgenen. Derfor er der evigt Solskin Dag og Nat bag Ellemosen og Fyrrebakken, det kan da enhver forstaa.

I «Det evige Solskins Rige» er der — som jeg for lidt siden sagde — ingen Mennesker, heller ingen Køer og Kalve eller Faar eller Heste eller Svin. Men alle de Dyr, der har Vinger' og kan flyve forbi Bøtotten og Dug- og Rimfrostledet, de er der. Og véd I, hvad for levende Væsener, der er de fineste dér? det er Hanerne, fordi de alene kan vække Solen, naar tlet er paa Tide for den at staa op. Det kan selvfølgelig ingen anden.Over alle andre Haner regerer Storhanen. Midt i Riget har han et forgyldt Hønsehus med Glasvægge og Glastag og hundrede Hønsefruer, som alle har Rang af storkejserlige Højheder og Ret til at bære en Guldfjer i Halen. Ved højtidelige Lejligheder opvartes de af sekshundrede Hønekyllinger med slæbende, guldgule Vinger og en blaa Perle i venstre Øje. De trehundrede Kammerherrer, som følger Storhanen alle Vegne, har allesammen ildrøde Kamme mindst tre Tommer høje og Sølvsporer paa Fødderne og er alle Riddere og Kommandører af Rigets højeste Orden: den gyldne Ægge-

blomme med hvid Stjerne.

Alle Rigets Undersaatter er allesammen meget velhavende, for der vokser Penge paa Træerne. Guldgule Birkeblade er Tyvekroner og Tikroner — alt efter Størrelsen; de hvide Poppelblade er Tokroner og Enkroner, og alle visne Blade paa Jorden er lutter Femører. Saa kan man jo nok tænke sig, hvor rige de er, og at de aldrig mangler Penge. Alle Høns i hele Verden véd, at det forgyldte Hønsehus i «Det evige Solskins Rige» eksisterer, men kun meget faa kan komme derhen. For det er ikke nok med at kunne flyve meget højt og meget langt — hvad de fleste Høns, som har for korte

M. Malling: Det hvide Hus. 4Vinger og indgroet Vane til altid at holde sig ved Jorden, slet ikke kan — men de maa ogsaa (og det er ganske nødvendigt) være Ejer af lire Korn, som en blind Høne har fundet. Ét af disse Korn betaler man de tre smaa Trolde for at komme forbi dem eller blive sluppet ind i Bøtottens Rige; de andre tre

giver man til Bøtotten selv, som straks putter dem i Munden, idet han løfter paa sin høje Hat og skuldrer med Sablen. Og naar han skuldrer, skal man straks passe paa at flyve over Ledet, der bestaar af Septemberrimfrost og dugget Spindelvæv. Det ser ud som et Slags Gitter af Perler og Diamanter, ti Alen højt.

Kan I huske, at vi en Sommer havde købt tretten Æg af gamle Anders og lagt den sorte Mantilla paa dem? Men Mantilla er af spansk Race og syntes, hun var for fin til det Stykke Arbejde. Hun blev vredere og tværere og mere fornærmet for hver Dag, der gik, og da de tolv Kyllinger var rugede ud, rejste hun sig værdig fra Reden og spadserede majestætisk fra det hele. Den lille graa Dorking-Dorrit tog sig af de smaa, stakkels forvildede Kyllinger, og det trettende Æg, som næsten var koldt, lagde vi under Store Gusta. Dagen efter krøb Kyllingen ud. En ynkelig, lille, hvidgul Stak-kel med et Par Øjne, som næsten var større end den Æggeskal, den endnu bar paa sin Ryg.

Den rare Dorking-Dorrit tog sig ogsaa af den sidste Kylling, og saadan voksede den op sammen med alle sine tolv Søskende og en hel Del andre Kyllinger. Den var god og forstandig, holdt sig klogt og skikkeligt under Hønens Vinger, fulgte Flokken og lærte villigt at tage Korn og Orme, men — da den opløftede sin Stemme og begyndte at pibe, saa peb den ikke, som andre Hønekyllinger plejede at pibe. Hun havde et andet Mæle — hun galede!

Hanekyllinger er naturligvis forudbestemte til at gale — en Dag før eller senere, det gør ikke noget til Sagen. Ældre erfarne Høner har ogsaa Lov til det, naar de ikke selv skammer sig ved det. Men en lillebitte Hønekylling . . . Det var ikke alene højst forbløffende — det var i allerhøjeste Grad uhyggeligt og unaturligt.

For man maa jo vel erindre, at Hønekyllinger, hvad Stemme og Udtryksmaade angaar, ikke er det mindste forskellige. Man kunde ligesaa gerne tænke sig en nyfødt Kattekilling med et Par funklende, skarptseende Ørneøjne som en Kylling med et Pippip, der ikke lyder akkurat som det allerførste lille Pippip, Adam ogEva i Tidernes Morgen hørte af deres allerførste smaa Kyllinger i Edens Have.

Den lille Kylling (hun var saa skinnende hvid, at Børnene paa Gaarden kaldte hende Sølverdun) kunde selv til en Begyndelse slet ikke forstaa, at hun i nogen Maade var anderledes end sine Søskende eller Medkyllinger. Først da hun saa de ældre Høns stikke Hovederne sammen og klukke og ryste paa Kammene og forfærdet bebrejdende se med runde Øjne paa hende, forstod hun, at hun paa en eller anden Maade maatte være forskellig fra de andre. Tilsidst gik det op for hende, at det var selve, selveste Pippet, det var galt fat med, og saa turde hun næsten ikke mere aabne sit lille Næb. Men fordi hun var saa underlig og stille og altid gik for sig selv, blev hun just, til med naar man ikke tænkte paa, at hun kunde gale, anset for at være mere interessant end de andre Hønekyllinger, og da hun blev omtrent et Aar gammel og kunde betragtes som fuldvoksen, begyndte de unge Haner at gøre Haneben til hende.

Men det kunde den gamle Hane, som var Herre i Hønsegaarden, ikke finde sig i. Han var en fin, lapset Racehane med tynd, rundet, blaaagtig Hale, høj og højbenet, og et Øje, der altid saa'ud, som om det egentlig manglede Monokle. For Resten havde han fartet saa længe om paa Hønse-udstillinger og faaet Præmie, at han tilsidst var bleven helt spoleret af Egenkærlighed og næsten var kommet til at ligne en turnerende Operasanger. Nu paa sine gamle Dage, da han maatte holde sig hjemme, havde han forelsket sig i den lille, stille, hvide Kylling, som kunde gale, naar hun vilde, men bare aldrig gjorde det. Han ønskede at blive forestillet for hende, og da han strængt holdt paa Selskabslivets Former, anmodede han først om Foretræde hos hendes Tante, som var en af de fornemste Damer i hele Hønsehuset. Det var en gul Plymouth-Rock-Høne, som var bleven direkte indforskreven fra England og dér havde færdedes i de allerhøjeste Kredse. Hos hende udbad han sig meget høfligt, at hun naadigst vilde lægge et godt Ord ind for ham hos den lille Frøken Sølverdun, hvem han tiltænkte den store Ære at blive Frue i hans efter fineste tyrkiske Mønster indrettede Palads.

Og skønt Verdensdamehønen meget godt vidste, at han pralede, og at det tyrkiske Palads kun var en Ekstrapind — temmelig smudsig

— i det fælles, gamle Hønsehus, saa gjorde han alligevel dybt Indtryk paa hende, fordihan saa slaaende mindede

hende om en fransk Kavalerhane, som hun paa Rejsen fra London havde truffet paa Damperen og aldrig kunde glemme. Derfor klukkede hun og kroede sig paa sin allermest forbindtlige og verdensdame-agtige Manér og bød ham en spanskgrøn Flue paa et Kaalblad, hvad der er en meget stor Delikatesse og kun findes i de allerfineste Hønsehusholdninger. Og den velopdragne Tenorhane, som jo ogsaa var meget berejst, greb den behændigt — staaende paa ét Ben og med Hovedet paa Skak, hvad der viste, at han var inde i alle selskabelige Former. Tanten forebragte straks Sølverdun Frieriet og udmalede i de livligste Farver for hende, hvad for en Udmærkelse det var, og hvad for et storslaaet Parti hun gjorde. Og hun burde naturligvis med Taknemmelighed huske paa, at for hende, der ikke var som andre Høner, var det en dobbelt stor Ære! Som ældre Slægtning vilde hun ogsaa tillade sig paa det alvorligste at raade hende til at holde sit Næb, saalænge Forlovelsen varede. Ellers kunde hun let skræmme den fornemme Frier!

Stakkels lille Sølverdun blev imidlertid ikke saa ovenud henrykt over Udsigten til at pryde den gamle Hanes Ekstrapind, hvad Tanten nutroede. I det Aar, hun havde levet, havde hun haft Øjnene med sig og vidste, at til hverdags derhjemme var Hanen sandelig ikke paa langt nær saa galant og kavalermæssig, som naar han i fuld Pragt gik paa Visit hos sine Ung-domsflammer. Hjemme paa Pinden (der var temmelig smudsig) stod han hverken paa ét Ben eller lagde Hovedet paa Skak, dér sad han sammenkrøben med Kammen som en gammel Røghue ned over Øjnene og var arrig og knarvorn og skinsyg som en Tyrk. Fandt han en Lækkerbisken, præsenterede han den minsandten ikke ridderligt for nogle af sine Høner, men aad den selv, og saa' han, at en af Fruerne fandt en Godbid, blev han fornærmet, hvis han ikke straks fik den, og galede romantisk, at han vidste nok, at han var gammel og glemt, og at ingen længer brød sig om ham, og han ønskede bare, at Kokkepigen snart vilde komme med sin skarpe Kniv og skære det stakkels gamle Hoved af og plukke hver eneste Fjer af hans magre Krop. Saa var de af med ham, og saa vilde de allesammen glemme ham, og hans unge Fruer, som kun tænkte paa sig selv, kunde æde alting og sidde oppe hele Natten og høre paa Serenader af de dumme Hanekyllinger, som ikke engang kundegale ordentligt og var saa lømmelagtige, at enhver gammel Kavalerhane med ordentlig Opdragelse og Levemaade maatte skamme sig Øjnene ud af Hovedet over dem.

Nej, det vidste da Sølverdun, at hun ikke vilde have ham! Men det turde hun selvfølgelig ikke sige til Tanten, som heller ikke ventede noget Svar af hende, men betragtede det som givet, at hun, som havde «saa usædvanlig en Stemme», heller end gerne vilde være Hanens Kone og blive flyttet op paa Ekstra-pind.

Allerede om Eftermiddagen begyndte de andre Høns at lykønske Sølverdun til Forlovelsen, og hendes flinke Plejemoder Dorking-Dor-rit gav hende straks en hel rund og gul Ært i Bryllupsgave, hvad der i et Hønsehus betyder det samme som en ægte Perlebroche. Saa syntes den lille Høne, det blev for Alvor betænkeligt, og da Pigen om Aftenen kom og lukkede Hønsehuset og troede, at nu sad alle Hønsene paa Hjalet og sov, saa blev Sølverdun lukket ude, for hun havde gemt sig bag et af Kyl-lingeburene, hvor ingen kunde se hende.

Men hvor hun dog følte sig uhyggelig til Mode, og hvor der saa' øde ud i Hønsegaar-den, da Pigen endelig var gaaet sin Vej, ogMaanen skinnede ned paa hende — paa hende alene! — der laa sammenkrøben neden for det høje Staaltraadshegn. Bag Hegnet laa Haven med Katte og Kattekillinger og hele den vide, vide Verden med Ræve og Botter og slemme Drenge, som sætter Snarer ud i Skoven. Sølverdun havde aldrig i sit Liv set rigtigt Maane-skin før og syntes, at den gamle velbekendte Hønsegaard var bleven fuldstændig forvandlet og uigenkendelig. Et Sildeben med stort Hoved og et Par Krebseskaller med Kløer, som Kokkepigen nylig havde kastet derind, saa' græsseligt uhyggelige og spøgelseagtige ud. Og naar hun tænkte paa, at inde i Hønsehuset sad den gamle Hane nu paa sin Pind . . .! Nej, her kunde hun slet ikke være. Ud i den vide Verden maatte hun, enten Vingerne vilde bære eller ikke bære hende.

Hun styrkede sig til Langrejsen med alle de Madvarer, hun kunde finde i Gaarden, og turde oven i Købet pille lidt ved det uhyggelige Sildehoved. Ganske uventet, medens hun stod og saa' sig om, fik hun Øje paa fire Korn, som den blinde Bantam-Høne havde fundet — hun havde selv set hende gaa og samle dem op og slæbe dem bort, da hun hørte de andre støje omkring Sildebenet. Dem tog Sølverdun ogputtede omhyggeligt ned i en tom Krebseklo, som hun agtede at bruge til Rejsetaske. Nu vidste hun, hvad hun vilde gøre: hun vilde prøve paa at

finde «Det gyldne Hønsehus» i «Det evige Solskins Rige»!

I Angst og Bæven fløj hun paa sine korte Vinger op i Luften og kom lykkelig og vel over Staaltraadshegnet op i det store Kastanie-træ udenfor. Dér fløj hun fra Gren til Gren

— højere og højere op.

Det var just den Tid paa Aaret, da Kastanierne blomstrer, og øverst oppe i Toppen af det høje Træ sad — som en Stjerne paa et Juletræ — den prægtigste og største Blomst,

hun nogensinde havde set: rank som et Lys,

straalende skær og hvid i Maaneskinnet. Da

Sølverdun kom helt op i Nærheden af den,

saa' Blomsten forundret ned paa hende, men straks efter kiggede den igen lige op i Luften, som den altid plejede.

Men Sølverdun havde alligevel følt sig opmuntret af dette lille hurtige Blik — Gud véd hvorfor, for der var ikke noget, som kunde være længere fra Kastanieblomstens Tanker end at ville opmuntre en fremmed! — og inden hun vidste et Ord af det, havde hun i sin Be-kymring fortalt den fine Blomst, der sad saa liøjt, hele sin Historie og alle sine Planer.

— Det er højst mærkeligt, sagde Kastanieblomsten og saa' hele Tiden lige op i Himlen, medens den talte. Det er højst mærkeligt, hvor visse Personer er lystne efter at flakke om. Her flyver og flagrer Fugle fra alle Verdens Kanter Dagen igennem rundt om En og er nærved at gøre En kulret med deres Viser og Kærlighedshistorier og deres Ængstelse for deres Unger og deres Bekymringer for Føden. Gud være lovet, man sidder sikkert dér, hvor man sidder paa en solid Rod og véd at holde sig rolig og være tilfreds med at være den, man er!

Det var alt, hvad Kastanieblomsten — som var af den Slags, at naar hun éngang havde sagt sin Mening, saa havde hun sagt den — havde at sige, og al den Trøst, Sølverdnn kunde faa af hende. Derfor fløj hun straks videre til Rosenbusken, som med Hundreder af Rosenknopper stod midt paa den store Græsplæne og var endnu meget fornemmere end Kastanieblomsten.

Men dér var hun endnu mindre velkommen, for Rosenbusken blev saa forbavset, da den saa' hende, at alle de smaa Knopper strakslukkede sig og klemte Øjnene til af Forskrækkelse.

— Du knuser mig! skreg Rosenbusken. Hvad vil Du her? Flyv din Vej! Flyv din Vej!

— Aa, Du Blomsternes Dronning! forsøgte den lille Høne at formilde den, saa ydmygt den kunde. Du, som laaner din Farve af Solen, sig mig Vejen til Solens Rige, til «Det evige Solskins Rige».

Hvorfra skulde jeg vide det? Solen kommer til mig, jeg gør mig sandelig ikke den Ulejlighed at komme til den. Du kan jo prøve paa at spørge Sommerfuglen, som, skønt han er min nærmeste Omgangsven, ikke holder sig for god til at kende hvem som helst og om-gaas baade Kaalhovederne i Køkkenhaven og de vilde Blomster paa Engen. Han færdes alle Vegne og hører alt Sladder i Verden. Men flyv din Vej! Du knuser mig! Flyv din Vej!

Sølverdun følte sig grumme brødebetynget og ulykkelig over at have besværet Blomsternes Dronning, som var saa ømfindtlig og fin paa det, og hun fløj i sin Forskrækkelse lige op paa en høj, hvidmalet Stok, som var Rosenbuskens Tjener og stod og støttede den. Dér krøb en lille prikket Mariehøne, som paa Grundaf Navnet følte sig i Familie med Sølverdun og derfor havde Medlidenhed med hende.

— «Det evige Solskins Rige» — sagde Mariehønen. Ja, hvem der blot vidste, hvor det fandtes! Hundrede Gange om Dagen faar jeg Opfordring til at flyve derhen og bede om godt Vejr. Men hvor skulde et stakkels lille Kræ som jeg med saa korte Vinger og saa korte Ben kunne flyve eller kravle saa langt?

— Det skal jeg sige Dem, rumlede det pludselig dumpt inde fra den stive Stok. Var jeg ikke en Slave og Tjener, tilhugget og malet og fastbunden til en blødagtig og lunefuld Rosenbusk, som lader sig ryste af hvert Vindstød, saa skulde jeg selv vise Vej. Men ude i den Skov, hvor jeg hører hjemme, staar der en stor Gran, min nærmeste

Slægtning, som er højere end det højeste Mastetræ og saa tyk, at en Mand ikke kan spænde om den, og den véd Besked. Flyv til den, Sølverdun, og hils fra mig!

Saa fløj Sølverdun fra Gaarden og Hønsehuset og Haven ud i den vide, vide Verden.

Ude i Ungskoven, hvor Træerne stod tæt, hoppede hun fra Træ til Træ, og alle Vegne spurgte hun efter den store Gran, som var højere end det højeste Mastetræ og saa tyk, aten Mand knap kunde spænde om den. De fleste Ungtræer stod og sov uden at svare eller rystede bare søvnigt paa Hovedet; men et lille rask Fyrretræ, som voksede midt i en Myretue, vidste Besked, og saa kom den lille Høne endelig til den store Gran, som var højere end det højeste Mastetræ og saa tyk, at en Mand ikke kunde spænde om den. Det var det sidste Træ, hun kom til, før Ugleskoven paa den anden Side Tørvemosen og Mørkegrotten begyndte, og da hun kom derhen, var hun saa mat af Sult og Tørst og saa træt af den uvante Flyvning, at hun næppe orkede at løfte Vingerne mere.

— Du gør en Dumhed, sagde Granen, da den havde takket for Hilsenen. Du gør en stor Dumhed, men det kommer ikke mig ved. Massevis af unge Haner og smaa Høner, som var rendt fra deres Familie, har jeg set prøve paa at flyve over Dug- og Rimfrostledet, men hvem er det lykkedes? Ikke for en eneste af dem er det lykkedes, og jeg véd ikke, hvorfor du saa skulde kunne gøre det.

— Jeg har de fire Korn, som en blind Høne har fundet, sagde Sølverdun ydmygt.

— Alle blinde Høner finder Korn, sagde Granen foragteligt. Hvad det gælder om, er ikke at lade sig blinde af Solen, naar man kommerden nær, og at kunne gale paa rette Maade og paa rette Sted. Kan du det?

— Det véd jeg ikke, sagde Sølverdun og følte sig fuldstændig modløs.

— Jeg har en gammel Fuglerede oppe i min Top, sagde Granen lidt venligere. Den er meget forfalden, men kan du hvile dig i den, før du skal ud og slaas med Trolden, saa værsgo!

Sølverdun takkede allerunderdanigst, medens hun saa' sig om efter Reden. Dér stak hun straks Hovedet ind under Vingen og faldt i Søvn. Da hun vaagnede, var Maanen borte, og hun skyndte sig med at sige Farvel til Granen.

— Farvel med dig, susede Granen koldblodigt. Lykke paa Rejsen, og hold dig tapper!

Sølverdun nikkede og slog med Vingerne og plukkede Fjerene.

— Blæse med LTdseendet! sagde Granen. Skynd dig bare, for dér har vi allerede Morgenvinden. Men vil du naa dit Maal, saa husk: tro ikke, hvad du ser!.

Sølverdun havde allerede bredt Vingerne ud, for nu vidste hun, Minuterne var kostbare. Hun følte efter de fire Korn i Krebsekloen, og med Hjertet oppe i Halsen fløj hun, saa hurtigt hun kunde, over Mosen og Mørkegrotten.Dér sad i Morgendæmringen en stor sort Kat med Øjne saa røde som Kulgløder. Da hun saa' ham, blev hun saa bange, at hun et Øjeblik troede, hun skulde falde lige ned i Gabet paa ham. Men saa kom hun til at huske, hvad Granen havde sagt: Tro ikke, hvad du ser.

— Det er ikke en rigtig Kat, tænkte hun. Det er Kivlingen. Og saa lod hun behændigt et af Kornene falde ned i Gabet paa ham. Det var lidt vovet, for hun havde ikke mere end lige fire, og de tre — det vidste hun — skulde Bøtotten have, ellers slap han hende ikke ind over Grænsen.

Det var Kivlingen — og det var godt — og medens han fangede det dyrebare Korn paa Tungespidsen, sprang pludselig Bringaren og Kivlingens Bring — der saa' ud som en Skade og en Krage — op lige ved ham og begyndte at slaas med ham. Den, som kan sluge og fordøje saadant et Korn, bliver nemlig meget vis, og derfor vilde de allesammen gerne have det.

— Nu er jeg lykkelig og vel forbi dem! tænkte Sølverdun, da hun saa dem neden under sig som en sort, uformelig Klump alle treOg det var paa høje Tid, for Himlen begyndte allerede at rødme.

— Nu vender Solen sig i Skysengen, tænkte den lille Høne. Bare jeg naar Dug- og Rimfrostledet, inden han gaar

over det. Bare jeg naar det! Bare jeg naar det!

I Ugleskoven boede der Ugler i hvert eneste Træ, og Sølverdun vidste, at kom man derigennem, medens det endnu var mørkt, var man fortabt: Uglerne hakkede ubarmhjertigt Øjnene ud paa En. Og ved Dagslys var det heller ikke heldigt at passere Skoven og Grænsen, for saa snart Solen havde forladt sit Rige, blev Dug- og Rimfrostledet straks trukket dobbelt saa højt op. Det eneste Øjeblik, det var muligt at komme forbi alle Hindringer, var lige selve Dagningen. Da var nemlig Uglerne allerede blinde og Gitret endnu ikke lukket.

Sølverdun sejlede, saa lydløst hun kunde, gennem Luften paa hvide Vinger, og Bøtotten, som stod og grinede ved sig selv, mærkede hende ikke engang, før han havde alle tre Korn i sin grinende Mund. Han fik dem i den forkerte Hals, men havde alligevel Aandsnærværelse nok til at skuldre, for nu — nu — steg Solen, klar og smilende med alle sine Millioner Straaler som en Krans om Hovedet op

M. Malling: Det hvide Hus. 5over Dug- og Rimfrostledet. Den lille Høne, som endnu rystede over alle Lemmer efter den farlige Flugt, følte sig i dette Spændingens vderste Øjeblik, da hun endelig mødte Solen Øje til Øje, stærk og modig igen. Hun hævede sin Stemme — sin mærkelige Stemme, som ikke lignede andre Kyllingers — og galede og galede og galede — en, to, tre Gange. Og i det samme følte hun, at hun var over Grænsen.

Inde i «Det gyldne Hønsehus» blev hun straks modtaget af de sekshundrede Hønekyllinger med slæbende guldgule Vinger og blaa Perle i venstre Øje. De førte hende straks til Storhanen, som lige paa Øjeblikket gav hende Rang af Storkejserlig Højhed og Ret til at bære en Guldfjer i Halen. Ingen talte nogensinde mere om hendes Stemme, for her i «Det gyldne Hønsehus» i «Det evige Solskins Rige» vidste de jo alle, at hun kunde gale paa rette Maade og paa rette Sted — og det er det, det hele kommer an paa, som Granen meget rigtigt havde bemærket.

Men det første Æg, hun lagde, var et Paa-skeæg af Marcipan, fyldt med Chokolade. Og her er det — værsgo!DE FORVANDLEDE PAPIRSDUKKERNaar det regner, faar Maja et stort Ark Papir og finder sin Blyant, der i Reglen ligger under Sofaen, og saa tegner hun for hundrede Gang sin «0». Det er en rigtig pæn aflang 0, der omtrent ligner Øland paa Kortet, men er meget mere regelmæssig og meget bredere. Øverst oppe mod Nord ligger der et Slot: dér bor Godsejeren eller Greven eller Hertugen (Kongerige har Øen, som dog har oplevet mange Revolutioner, aldrig opnaaet at blive) og ligeoverfor paa Sydspidsen ligger Kirken med Taarne og Degnebolig og Præstegaard. Langs Kysterne bor Befolkningen: en Doktor, en Apoteker, en Købmand, en Skomager, en Skrædder, en Bager o. s. v. Alle har de noget bestemt og nyttigt for, alle har de hvert sit Hus med to Vinduer paa hver sin Side af Døren under en rygende Skorsten paa Taget og en Have med Stakit, som strækker sig ned til Søen. Midt paa Øen er der et Torv og en Park, hvor man drikker sin Eftermiddagskaffe,og en Græsgang, hvor Ens Lam og Svin og Køer faar Lov at gaa og græsse. Der findes ogsaa en større Kartoffelmark, for i hvert Hus spiser man hver Aften Kartofler med Smør til, som er hele Befolkningens Livret. Greven har en Ridehest, men Vogne er slet ikke indførte paa Øen, fordi de er saa indviklede at tegne.

Paa Herregaarden bor en ædel Greve med graat Skæg og blaa Frakke og en ædel Grevinde med graat Haar og sort Silkekjole. De har en Datter, som er ung og skøn i hvid Kjole, og en Søn, som er mørkkrøllet og dristig og meget forelsket i Doktorens eneste Datter. der er lyshaaret og har mærkelig blaa Øjne og ganske samme Farve Kjole. Apotekerens har ogsaa en Datter, men hun er sorthaaret og ond og optræder i ildrødt. Hun vilde nok gerne gifte sig med den unge Greve, men det lader til at være ganske umuligt for hende, da han er ædel og trofast. Provsten gaar med lang Pibe, Provstinden er rund, Døtre er der mange af — rare allesammen — klædte i brunt og graat og med fordringsløse Navne som Frederikke, Mine og Line og saadant noget. Doktordatteren derimod hedder Holmfrid (fordi hun har lyst Haar) og Apotekerdatteren Melitta (fordi hun har sort Haar). Befolkningen borfredeligt i de smaa Huse med de rygende Skorstene og gør sin Pligt og passer hver sit. Den eneste Urostifter er som sagt Apotekerens Datter, men hun er der ogsaa bare som et advarende Eksempel og for at blive omtalt i Ivaffe-selskaberne, for at de andre rare Mennesker ikke skal sidde og kede sig. Alt er altsaa meget viseligt og forstandigt indrettet.

Øen var for hundrede Gang tegnet færdig, og Personerne var malede med Vandfarve (derfor er deres Klæder,

som man lettest kender dem paa, saa vigtige), og hver og en af dem havde sit fulde Navn skrevet ordentligt paa Bagsiden af sig. Naar Maja ikke legede med dem, laa de allesammen trangt og fredeligt i en Konvolut, som egentlig havde sin Plads i en Cigarkasse, men for det meste laa paa Spisestuebordet. Mærk vel, at det var for hundrede Gang, Øen var tegnet! Mærk vel, at det var en Torsdagmiddag Kl. 12! Mærk vel, at en meget mægtig Fe, som havde sovet i akkurat hundrede Aar, netop den Dag var vaagnet og var ude at spadsere i Syvmilestøvler over Jordkloden og netop gik og spekulerede paa, om der ikke var noget, hun kunde forhekse.

Øen laa altsaa paa Spisebordet i «Den rødeHytte». Den var ordentlig klippet ud af Papiret og saa saa naturlig ud, som den var bleven klippet ud af et Atlas. Det var noget for Feen, som gik dér og spekulerede og var noget urolig for, om hun endnu duede til at hekse og det ligesaa godt som for hundrede Aar siden, før hun faldt i Søvn. Vips! bøjer hun sig ind gennem det aabne Vindue — hun kom netop forbi «Den røde Hytte» — tager Papiret, laver et Kræmmerhus af det, napper Konvoluten med Dukkerne og putter det altsammen i sin Lomme. I et halvt Skridt er hun nede ved Havel. Dér vikler hun Kræmmerhuset op, lægger Øen fladt ud paa Vandet, ryster Befolkningen ud af Konvoluten og puster paa det hele: Pu—u—u—h!

Og i samme Øjeblik ligger der en rigtig 0 med rigtige Huse og et rigtigt Slot og rigtig levende Mennesker! Det kunde ikke være mere virkeligt, og rigtigt.

Men én Dukke var faldet ned under Bordet og ikke kommen med: den nødvendigste og vigtigste af dem alle — den ædle Greve, som plejede at regere det hele.

Hvad skulde den stakkels ensomme Grevinde gøre under disse uforudsete Omstændigheder? Hun sad bare i sin fine Stue og vred sineHænder, medens Apotekerens Datter, Frøken Melitta, som ellers holdtes i Skak og var et advarende Eksempel, straks frækt gik ud paa Torvet og viftede med sit røde Silkesjal til den mørkkrøllede unge Greve, som ganske vist var ædel, men desværre ikke var i Besiddelse af sin Faders uforanderlige Ubøjelighed og faste Karakter. Han sad i Vinduet, og hun raabte til ham, at den slemme Tyr ikke kunde taale hendes røde Kjole, og at hun hvert Minut ventede, at den skulde komme og stange hende ihjel. Derfor maatte han endelig komme ud at beskytte hende og tage sin Sabel med. Og ikke glemme Uniformshuen, for den klædte ham saa storartet!

Nu har jeg jo allerede fortalt, at den unge Greve ikke alene var mørkkrøllet og ædel, men ogsaa overordentlig kæk og modig. Og naturligvis holdt han af at bruge sin Sabel og høre, at hans Uniformshue klædte ham. Altsaa tager han straks sin Sabel og sætter Huen paa Snur og gaar straks ud og finder den rasende Tyr og stikker den ihjel. Men Apotekerens Datter, der har opmuntret ham til det, falder i Afmagt, da hun ser Blodet, og skriger og sukker og siger, at hun, som er saa bange af sig, ikke kan leve uden saadan en modig Be-skytter, og spørger, hvorfor han altid styrter sig i Fare, og beder ham endelig ikke tænke paa hende, men frelse sit eget Liv. Hun er som sagt i rød Kjole og rødt Sjal og udslaaet Haar, og hvad har den unge Greve vel andet at gøre, naar han ser hende daane for sin Skyld, end at løfte hende op og bede og besværge hende om at komme til Live igen og bære hende ind i Huset paa sine stærke Arme og bede sin Søster om en Flaske Eau de Cologne.

Men den højbaarne Søster var Hjertensveninde med den blaaøjede, lyslokkede Holmfrid og kunde ikke taale Frøken Melitta, hvis Rænker hun gennemskuede. Hun vilde ikke spendere en Draabe Eau de Cologne paa Apotekerdatteren, men lukkede sin Dør af og var iskold og fornem og satte sig ned og skrev et langt Brev til Holmfrid, som boede i Huset ved Siden af, om hvordan hun paa den usleste Maade blev bedragen.

N u tog Strygejomfruen Affære.

Strygejomfruen var en Person, der var bleven uretfærdigt behandlet af Skæbnen og oprindelig havde været bestemt til en højere Stilling her i Livet. Men da Maja malede hendes Haar, var det ved en Fejltagelse blevet ræve-rødt i Stedet for guldgult, og saa kan nok enhver forstaa, at hun ikke egnede sig til den straalende Lod, der fra Begyndelsen havde været tiltænkt hende. Hun fik derfor en jævn mørk Kjole og hvidt Forklæde, og i Stedet for Heltinde blev hun Slrygejomfru i bedre Familier. Lige efter tegnede Maja Doktorens Datter, og Farven paa hendes Haar lykkedes over Forventning: hun fik en blaa Kjole med sølvfarvede Borter, en Rose i Bæltet, et romantisk Navn — Holmfrid Valpurgis — og blev bestemt til engang at blive gift med den navnkundige unge

Greve.

Nu kan vel ingen undre sig over, at Strygejomfruen, som kunde og burde have haft alt det, følte sig ganske forfordelt og blev hadefuld paa Verden og Menneskene. Særlig da hun stadig følte sig skabt til noget højere, foragtede alt simpelt og havde finere Fornemmelser end nogen anden paa hele Øen. Ingen kunde rynke paa Næsen og snærpe Munden sammen saadan som hun, ingen kunde sige «fint» og «fine Folk» saadan som hun, og ingen vidste bedre end hun, hvad der passede sig for «rigtig fine Folk». Baade Grevinden, Provstinden og Doktorfruen var næsten lidt bange for hende, og æret og frygtet gik hunud og ind hos de bedre Familier, strøg alle Manchetskjorter paa Øen og vartede op ved alle Middagsselskaber.

Naturligvis havde hun altid rynket paa Næsen ad Apotekerfrøkenen, fordi alle rynkede paa Næsen ad hende, men Doktorens Holmfrid, som havde faaet alt det. hun egentlig burde have haft — hende hadede hun.

Nu hændte det sig, at hun netop stod og strøg nede i Kælderen paa Slottet, da den unge Greve, meget forskrækket og betuttet, styrtede ind med den besvimede Melitta og kom op at skændes med Søsteren om Eau de Cologneflasken. Det hørte Strygejomfruen, og i det samme Frøkenen slog Døren i med vældigt Rabalder, kom hun pilende op ad Trappen med sit rødglødende Jern og sagde, at en varm Jernspids gjorde ligesaa megen Nytte som Eau de Cologne, og vips! — stak hun Strygejernet lige ind i stakkels Melittas bare Arm. Melitta foer naturligvis med et forfærdeligt Skrig straks op af sin Besvimelse og raabte, at Strygejomfruen vilde myrde hende. Og uden at bryde sig om den unge Greve røg hun ind paa hende og skreg: Elendige, bekend, at Doktorens Datter har foræret dig din nye sorte Silkebluse,for at du skulde myrde mig eller vansire mig for hele Livet!

Det var for stivt et Stykke! Strygejomfruen, som med sig selv vidste, at hun hadede Doktorens Datter meget mer, end nogen anden kunde hade hende, og at hun — naar galt skulde være — meget heller vilde have, at Apotekerdatteren skulde have den mørkkrøllede unge Greve, blev ganske ude af sig selv. Og nu var det hende, der daanede. Melitta søgte straks hævngerrigt at brænde hende med Jernet, men det nyttede ikke, for nu var det ikke rødt mere. Grevens Søster aabnede Døren paa Klem og betragtede koldt sit Værk. Grevinden, der saa hensynsløst og med saa megen Støj var bleven vækket af sine sørgelige Betragtninger, kom selv ud fra Salonen og sagde fornemt, at hun virkelig ikke kunde tillade, at hendes Hus blev Skueplads for Skænderi og Slagsmaal og saadan et Spektakel. Derpaa vendte hun Melitta Ryggen og saa' bebrejdende paa den unge Greve og sagde vemodigt, at hun tvivlede om, at han nogensinde vilde faa sin ædle Faders faste og ubøjelige Karakter. Men da blev den unge Greve, som i lang Tid havde været ganske ilde til Mode og slet ikke havde vidst, hvad han skulde foretage sig, meget op-hidset og svor paa, at han havde handlet som en Adelsmand og en Gentleman, naar lian forsvarede Melitta, som han havde truffet i vderste Livsfare, og som bagefter var bleven haanet af lians Søster og mishandlet med et gloende Strygejern i hans Moders Hus. Men han skulde vise dem allesammen, at han var Karl for sin Hat og kunde være ligesaa karakterfast og ubøjelig som sin Papa, og intet — nej, intet i Verden skulde formaa ham til at forlade Melitta, som ikke havde gjort noget ondt, som var den smukkeste Pige paa Øen og havde det varmeste Hjerte og ingen Ven i Verden uden ham. Hvorpaa hans stolte Søster blev ligesaa forskrækket som hans Mama over den Vending, Sagen havde taget, og slog sin Dør op paa vid Gab og raabte, at en saa uhjælpelig Idiot som hendes Broder ikke fortjente bedre end at blive taget ved Næsen af alle mulige rænkefulde Piger, og om han virkelig ikke gennemskuede Melitta? ... I det samme stødte den forskrækkede Apoteker, som lige havde hørt, at hans Datter var bleven myrdet af Strygejomfruen, Døren op og kom ind med Lommerne fulde af Flasker og Pilleæsker. Men da han saa saa', at Melitta var uden for al Fare, skændte han paa hende og gav hendeHofYmannsdraaber — og gav dem allesammen Hoffmannsdraaber. Doktoren kom ogsaa med alle sine Instrumenter, og han og Apotekeren saa' koldt paa hinanden og vendte hinanden Ryggen og kunde ikke blive enige om, hvad der skulde gøres for at vække Strygejomfruen til Live igen. Men de gjorde i alt Fald deres Pligt, begge de gamle, og fortrød det bagefter, for da Strygejomfruen endelig langt om længe slog Øjnene op, skreg og vrælede hun og slog ud med Hænderne og kunde ikke forstaa, hvorfor de ikke havde ladet hende dø og omkomme med det samme, da hun jo alligevel bare blev forfulgt og haanet og trampet paa af dem allesammen. Hun havde ikke gjort andet end sin Pligt og frelst Apotekerdatterens Liv med sit Strygejern og var som sædvanlig bleven miskendt. Men naar det var forbi med hende, som det nok snart skulde blive, saa kunde de

allesammen sidde der med deres gamle Kniplinger og deres Manchetskjorter og deres fine Bluser og spekulere over, hvem der nu skulde stryge dem.

Det blev til en forfærdelig Scene — hele Øen kom paa Benene. Bageren løb fra sin hævede Dejg, Skomageren fra sin Læst, Skrædderen fra sin Naal, og inde i DoktorfruensSalon sad hun og Holmfrid og græd for nedrullede Gardiner og grundede over, hvad ondt de egentlig havde gjort Apotekerens Datter.

S a ad an saa’ der ud paa den forsvundne 0, da Maja endelig opdagede den og steg i Land fra sin lille Baad. Hun kunde slet ikke kende sine egne Papirsdukker igen, som hun selv havde tegnet og malet og lagt i Konvolut og taget op af Konvoluten og hersket saa enevældigt over. Man kan næsten faa Medlidenhed med hende, naar man tænker paa, hvordan hun som en ung Jættekvinde i Bluseforklæde og Bomuldskjole med sine lange lyse Fletninger og sine lange sorte Strømper løb raadløs om mellem de ophidsede, tossede Mennesker og bad og besvor dem om at være rolige og endelig huske paa, hvor rare og elskværdige de havde været derhjemme, naar hun legede med dem og stillede dem op paa Spisestuebordet og tænkte alle deres Tanker og sagde dem alt, hvad de skulde sige. Forgæves — forgæves! Hun kunde ikke komme Spor af Vegne med de gale Dukker, som ikke engang kendte hende igen, men kun betragtede hende som et farligt og ubehageligt Naturfænomen, der alle Steder stod dem i Vejen.

Men saa kom hun i sin Forvirring til attænke paa den ædle Greve, som hun havde fundet under Bordet og nu havde i sin Kiole-lomme. Og saa tog hun ham frem og stillede ham op ad Muren paa hans eget Slot.

Det var det bedste, hun nogensinde havde kunnet finde paa at gøre! Ham var Feen jo ikke kommen til at blæse paa, og medens alle de andre levede og aandede og blussede af Iver og Had og Hævntørst og Kærlighed og Vrede, saa var han endnu bare en malet Papirsdukke med Navn og Titel skrevne paa Bagsiden Dér stod han op ad Muren, ubevægelig og livløs, og saa’ med sine sorte Blækøjne ud over sin Familie og alle sine undergivne, og det var løjerligt at se, hvad for et dybt Indtryk han gjorde paa dem. Særlig Grevinden følte sig meget stærkt greben. Se! — se! sagde hun. Se paa min ædle Mage! Tag ham til Eksempel! Husk, hvor god han var! husk alle de Velgerninger, han viste jer! (Han havde haft en Ridehest, hvad ingen af de andre havde haft, og boet i et Slot, hvad ingen af de andre havde gjort. Andet havde han aldrig i hele sin Papirsdukketilværelse foretaget sig. Men da de saa' ham, blev de rørte og troede allesammen, at han havde vist dem utallige Velgerninger. Forvandlede Papirsdukker er selvfølge-

M. Malling: Det hvide Hus. 6lig nogle underlige Skabninger!) Husk hans ophøjede Eksempel! . . .

Og saa fik Grevinden sine to Børn til at græde og omfavne hinanden og fik Strygejomfruen til at indse, at hun i sin ringe Stilling var bleven estimeret ligesaa meget som en anden i høj Stilling. Kunde hun ikke lade sig nøje med det? . . . Apotekeren og Doktoren tog hun i hver sin Haand og bønfaldt dem med Taarer i Øjnene om at mindes deres gamle Velgører og sagde, at nu havde de i saa mange Aar gaaet og set skævt til hinanden og burde derfor tage og drikke Dus. Hun ringede, og straks kom der en Lakaj med Vin paa en ægte Sølvbakke. De fik alle hver sit Glas (kun Melitta raabte: Nej! nej!) — selv Skrædderen, Skomageren, Bageren og deres Koner, som aldrig før havde drukket Vin hos Grevens og følte sig højst beærede og stirrede misbilligende paa Melitta og hviskede til hverandre, hvor sørgeligt det dog var, at en ung Pige af god Familie ikke havde Forstand nok til at opføre sig, som hun burde, og neje og takke, naar der blev budt hende noget.

Derpaa løftede Grevinden sit Glas og sagde med ædel Værdighed (husk, hun havde altidsort Silkekjole paa og kunde absolut ikke have andet paa!), at da ingen andre gjorde det, saa vilde hun tillade sig at udbringe en Skaal for de nyforlovede: hendes Søn og Frøken Holmfrid Valpurgis. Hun vidste, at det var Skæbnens og hele Øens Mening, at de engang skulde have hinanden, og nu syntes hun, det kunde være paa Tide at faa en Ende paa den Historie. Skaal!

Den mørkkrøllede unge Greve, som jo — heldigvis! — ikke var i Besiddelse af sin Faders uforanderlig stærke og ubøjelige Karakter, blev saa rørt over sin Moder, at han lige paa Stedet glemte Melitta og vilde holde Tale og begyndte at stamme og sagde, at han ikke havde noget højere Ønske end at maatte præsentere sin kære Holmfrid

som sin Forlovede for deres fælles Landsmænd, og at han straks vilde gaa hen og hente hende. Men det behøvede han ikke, for Holmfrids Moder, som var lidt nysgerrig anlagt, havde for noget siden aabnet Vinduet og hørt det hele. Og dér stod nu pludselig den unge Brud midt i Døren. Rød i Kinderne, blaaøjet og lyshaaret med den berømte blaa Kjole med Sølvborterne stod hun der. Ingen kunde længer forstaa, at nogen

6*havde syntes, at hun var stiv og kedelig eller hovmodig — ikke engang Strygejomfruen kunde forstaa det. Kun Melitta, som var uforbederlig og fra Begyndelsen af var bestemt til at være et advarende Eksempel, knyttede Haanden i Lommen.

Saalunde endte alt i Fryd og Gammen. Provsten lyste i Kirken for den unge Greve og Holmfrid Valpurgis, og de syv Provste-døtre, som allesammen var rare og hyggelige og ikke det mindste misundelige, satte sig straks til at brodere et Tæppe, paa hvilket Brudeparret kunde falde paa Knæ. Bageren stillede sig øjeblikkelig i Spidsen for en Festkomité, som enstemmig besluttede straks at bestille hos ham tusind Pebernødder, som paa Bryllupsdagen skulde overrækkes den beundrede Brud. For hele Øen vidste, at Pebernødder holdt hun saa meget af.

Saa kunde Maja endelig med rolig Samvittighed forlade sin 0 og igen stige ned i Baa-den. Endnu engang kastede hun et sidste vemodigt Afskedsblik til sine gamle Papirsdukker, som hun selv havde tegnet, men som ikke længer vilde kendes ved hende og slet ikke kunde begribe, hvad hendes lange Benhavde at gøre paa deres 0. For at trøste sig besluttede hun, at hun allerede samme Eftermiddag vilde tegne sig en ny 0, som aldrig skulde blive glemt paa Spisestuebordet eller falde i Hænderne paa en Pilfinger til Fe.HISTORIEN OM EN MEGET ALMINDELIG BLOMSTDet var paa den Tid, da Spanien, Frankrig og England ikke — som nu — var tre store Riger med hvert sit Sprog og tydelige Grænser, men hele Vesteuropa fra Middelhavet til Skotlands Fjorde laa som et broget Kludetæppe af smaa og store Fyrstendømmer, Kongeriger og Grevskaber. Over Byerne, der i Reglen var saa smaa, at de i Frastand lignede Grusdynger omkring en Flagstang, vajede de højadelige Herrers brogede Bannere, og gennem Englands Urskove og Moser, gennem Frankrigs flade og frugtbare Land, gennem Navarras Passer og over Kastiliens solbrændte Sletter red paa høje Heste Riddere og Svende i fintmaskede Staalskjorter under prægtige Kapper, Damer med Falkonerer bag sig og Sangere og Digtere med langt Haar og Luten over Skulderen og en ny Vise om hvert Menneske, de mødte. I Værtshusene ved Vejen mødtes fremmede Folk og varmede sig ved samme Ild og spillede og doblede og sloges over Vinkanderne — lige tilden tykke Munk, som med Hætte over Hovedet gik barfodet fra Land til Land, kom ind og løftede Hænderne og bød Fred i Hans Hellighed Pavens Navn. Paa Bymurene stod Bueskytter, og paa de taarnekronede Slotte, omgivne af dybe Grave, sad Prinsessen eller Markgrevinden og syede Dyr eller Fugle paa lange Lærreds- og Silkestykker — Stjerner og Blomster og Hjerter og Kroner. I Guld og Sølv sømmede de paa store Duge Frankrigs kongelige Liljer, Englands Drage, Kastiliens Løve, Anjous plettede Leopard. Og naar Hærene stødte sammen, og Lanserne løftedes i Solen, og de smaa Vimpler ved Lansespidserne farvedes røde af Blod, og der raabtes: «Dieu et mon droit!» — «Sauve Anjou!» — «Mont .Joie et Saint Denis!» og mange underlige Felt-raab, hvorpaa Ridderne plejede at kende hverandre, saa kunde hun stundom — Prinsessen eller Markgrevinden — staa og se paa dem. Klædt i sine lange Klæder plejede hun at stige allerhøjest op paa det høje Taarns Murkant,, og med Haanden over Øjnene forsøgte hun at kende den, som sejrede, og den, som faldt.

Markgrevinde Clara, som var vidt berømt for sin Skønhed og havde været gift hele tre Gange, stod ogsaa øverst oppe paa sit Taarnog saa' sin Ridder, Prinsen af Eboli, kæmpe for sin Ære. Hun var nok lidt ængstelig, men dog ikke saa meget, for hun havde jo som sagt været gift tre Gange, og skønt hun naturligvis ønskede, at hendes Prins skulde sejre, saa tænkte hun alligevel ofte i sit inderste: «Falder han, saa finder jeg vel snart en anden.» Men den lille Terne, som stod ved hendes Side

— en slank, brunhaaret lille Terne, bleg under Linet, og med lange, smalle, brune Øjne — hun tænkte; «Falder han, saa forgaar Jorden og Maanen og Solen slukkes!»

Hun kendte Prinsen meget bedre end han hende, for han plejede ofte at komme til Markgrevinde Clara og sidde foran Ilden i Fruer-stuen og snakke og spille Terning med den smukke Slotsfrue, medens Fiammetta — det hed Ternen — sad i den dybe Vinduesniche og forsøgte, saa godt hun kunde, at fæste hans Billede paa Silketøjet,

som hun baldyrede med Sølv og Guld. Undertiden rejste hun sig fra sin Plads og gik ud og hentede Vin og Frugt og søde Kager, som hun satte for sin høje Frue og hendes Gæst. Men hun troede altid, at Prinsen ikke engang havde mærket, at hun var i Stuen, indtil han en Aften mødte hende i Døren og strøg hende over Haaret og saa'ned paa hende med sine kønne blaa Øjne og spurgte, hvad hun hed.

— Fiammetta, sagde hun og saa' ydmygt op og nejede meget dybt.

— Fiammetta, sagde han efter hende. Fiammetta.

Han gik videre, men da han kom til den anden Ende af Salen, vendte han sig om og nikkede til hende, som endnu stod og nejede i Døren, og sagde endnu engang: — Fiammetta.

Han havde sagt hendes Navn tre Gange, og derfor holdt hun nu saa meget af ham, at hun troede, Jorden vilde forgaa, og Solen vilde slukkes, hvis han faldt!

Han faldt, og Svendene bar ham ind i Borgen og lagde ham paa Stengulvet foran Alteret i Slotskapellet, for de troede alle, han var stendød, og Markgrevinden lod tænde hundrede tykke Vokslys omkring Baaren. Saa faldt hun paa Knæ og bad en Bøn for hans Sjæl og gik grædende bort uden at vende sig om. Hun holdt Lommetørklædet for Øjnene og saa' ikke, at hendes Terne Fiammetta vendte sig om i Døren og gik tilbage til Alteret og Baaren.

Over Alteret var et Spidsbuevindue af forgyldt Glas, og oven paa Forgyldningen havde en Kunstner malet den hellige Anna, klædt ien lang rød Kjortel med blaa Kappe og løftende det gloriekronede Maria barn op i begge Hænder. Men naturligvis kunde man kun se Maleriet, naar Solen skinnede bag ved det forgyldte Vindue. Om Aftenen — som nu — naar Vokslysene brændte inde i Kapellet, saas Billedet kun ganske utydeligt. Dog vidste Fiam-metta selvfølgelig, at det stadig fandtes der, og med Øjnene fulde af Taarer hævede hun nu sukkende sine foldede Hænder op mod Guds hellige Mormoder og bad hende løfte Dødens Sten fra Prinsens Bryst, saa hans unge Hjerte atter kunde slaa. Saa længe hun blev ved med at bede, saa' hun ingenting, saa inderlig optagen var hun af sin Bøn, og Øjnene var desuden fulde af Taarer. Men pludselig forstod hun, at det stærke Skin over Alteret umuligt kunde komme fra Vokslysene alene, og da hun

— forbavset og lidt nyfigen — tørrede Taarerne bort, saa' hun til sin Forundring, at midt i den mørke Nat stod den hellige Anna ligesaa straalende, tydelig og klar paa Vinduets gyldne Grund, som om den stærkeste Middagssol havde skinnet uden for Kapellet. Hun bøjede sig hen mod Fiammetta, og idet hun lod den røde Rose falde, som Barnet bar i sin lille Haand, sagde hun:— Græd ikke mere, Fiammetta. Med denne Rose kan du — om du vil — løfte Dødens Sten bort. Men Hjertet, hvorover den har hvilet, er knust for altid.

— Gode Moder, sagde Fiammetta, hvad kan det da nytte Ridderen, at jeg vælter Dødens Sten bort, naar han dog ikke kan leve?

— Han kan meget godt leve uden Hjerte, sagde den hellige Anna. Men vil du, kan du tage det ud af Brystet paa ham og skynde dig at bære det til min Datter, den hellige Jomfru i Malamocca. Hun kan hjælpe dig, og hvis Hjertet ikke allerede er iskoldt og forvandlet, kan hun atter give det Liv.

Det vilde Fiammetta gerne gøre, og den hellige Anna viste hende nu, hvordan hun skulde blotte Prinsens Bryst under den blodige Trøje og lægge Rosen paa det aabne Saar. Saa foldede Fiammetta Hænderne og saa' andægtigt op til Vinduet, og — se! — da hun atter saa' ned, laa Prinsens Hjerte oven paa Brystet i Stedet for Helgenindens røde Rose, som atter sad paa sin gamle Plads i Mariabarnets Haand.

Da takkede Fiametta knælende den hellige Anna de Tusinder af Gange og bøjede sig ned og løftede forsigtigt med begge Hænder det dyrebare Hjerte op imod sin Hage. Men Vin-duet var atter blevet mørkt som før, og da Fiammetta, idet hun aabnede Kirkedøren, endnu engang vendte sig om, saa' hun Flammerne fra de hundrede Vokslys som ligesaa mange flammende Tunger bøje sig hen imod hende med en sidste Hilsen fra den døde Prins, der med lukkede Øjne laa paa Gulvet foran Alteret.

Med begge Hænder trykkede hun Hjertet op mod sin varme Hals og Hage, men alligevel kunde hun ikke holde

det varmt. For hvert Skridt, hun gik ude i den mørke, kølige Nat, følte hun, hvordan det blev koldere og koldere og skrumpede mere og mere sammen. Og Vejen til Malamocea, som førte over Klipper og stride Bjergbække, der nu i Vaarbrudet var stridere og dybere end ellers, var lang og besværlig. Til Slut syntes hun til sin Forfærdelse, at Hjertet kun føltes som et ganske lillebitte tørt Rødløg i hendes Hænder. Men hun skyndte sig, saa meget hun kunde, og brød sig ikke om, at hendes Klæder sønderreves og hendes Fødder, som blev skaarne af de skarpe Stene, blødte og gjorde ondt. Men hvormeget hun end skyndte sig, varede det længe, længe, før hun skimtede Taarnet paa Klosterkirken i Malamocca, og da hun endelig naaede hen til Klippen, hvorpaa den laa, havde hun endnu tilbage at klatre opad alle de to tusind høje Trappetrin, udhugne i Stenen, før hun kunde komme op til Alteret og tale med den hellige Jomfru selv.

Hun gik og gik — den lange Kjole, som hun ikke kunde løfte op, var nu aldeles laset og sønderreven og lignede en Tiggerskes, medens Blodet strømmede fra de nøgne Fødder under den. Dog var alle disse Lidelser intet at regne imod den uudholdelige Angst, hun led under, ved at føle, hvordan Hjertet inde i hendes varme Hænder for hvert Minut blev mindre og haar-dere, til hun syntes, hun kun bar en lille rund indskrumpen Nøddekerne. Tilsidst kunde hun ikke mere — hun gled og forvred Foden.

Næste Morgen fandt Klostersøstrene ved Trappens Fod en ung Pige i dyb Søvn med fast sammenfoldede Hænder, og i Hænderne laa et lillebitte Blomsterfrø. De bar Fiammetta op i Klostret, og da hun var syg og træt og ikke længere havde noget at leve for — for Prinsens Hjerte var jo forsvundet — vilde hun gerne være Nonne og for bestandig blive dér, hvor hun nu var. Men Blomsterfrøet havde en af Søstrene taget Vare paa, og det plantede hun i Klosterhaven. Kun et Par Dage efter voksede der en grøn Plante op med lang hul Stængel og en stor guldgul Blomst, og i Løbet af kortTid var hele Egnen fuld af en Mængde gule Blomster af ganske samme Slags. De gamle Søstre i Klosttet kogte Kaffe paa Roden og lavede Salat af Bladene, medens de smaa Piger i Klosterskolen dannede Ringe af Stilkene og sammenlænkede lange, lange Kæder, som de hængte om Søster Fiammettas Hals. Kun selve Blomsten havde man ingen Brug for.

Imidlertid havde Fiammetta jo ved den hellige Annas Hjælp væltet Dødens Sten fra Prinsens Bryst, og om Morgenen vaagnede han af sin lange Slummer. Han vaagnede uden Hjerte, men det vidste han jo ikke og sørgede ikke over det, for han kunde meget godt leve uden det, saadan som Helgeninden havde forudsagt. Men da Saaret i Brystet var blevet lægt, hvad der naturligvis varede nogen Tid, havde Markgrevinde Clara, som jo havde været gift tre Gange før, allerede glemt ham, og da han ikke længer havde noget Hjerte, tog han sig det ikke videre nær, men dansede med hende ved hendes Bryllup og klinkede med hendes Brudgom og steg til Hest og vinkede Farvel og red sin Vej

— ud i den vide, vide Verden.

Men ude i den vide, vide Verden paa et helt andet Felt i det brogede Kludetæppe, som jeg har beskrevet for jer, mange, mange Mil fra

Markgrevinde Claras Slot og Fiammettas Kloster, levede en fattig ung Pige, som vogtede Faar. Hun hed Carmencita, og'bare af Navnet kan man høre, at hun hørte hjemme i det Land, hvor de har de kønneste Navne i Verden. Man kan ogsaa høre paa Navnet, hvordan hun saa' ud: slank og brun, spinkel og svejrygget med

rød Mund og brune Øjne og brunt Haar, som

hun, saa godt hun kunde, stoppede ind under et stort sort Tørklæde, som hun knyttede sammen i Nakken. For Resten havde hun bare en Chemise og et pjaltet brunt Skørt, der knap nok naaede hende halvt ned paa Benene. Men hun var lige glad og fornøjet, for hun havde aldrig set sig selv i et Spejl og aldrig tænkt paa, at der i det hele taget fandtes Spejle. Hendes Fødder var ligesaa raske og hurtige som selve Harens, med hvem hun hver Dag

løb om Kap over Estramaduras solrige Høj-

sletter, hvor hun ensom og alene vogtede saa mange Faar, at Vejen, naar de i Flok gik hjemad om Aftenen Ryg ved Ryg, ofte i Maane-skinnet lignede en bølgende Flod af Uld. Bag efter dem gik Carmencita og nynnede og

sang, for selve hendes Navn er jo i sig selv næsten en hel lille Vise, og derfor maatte hun naturligvis altid synge.Netop saadan en Aften mødte hun Prinsen af Eboli, som kom hjem fra Markgrevinde Claras Bryllup og fra mange andre Æventyr, han havde haft paa Vejen. Han red højt til Hest og havde de dejligste Klæder, Carmencita nogensinde havde set, og de dejligste Øjne og en Hat med hvide Fjer i, som han havde Ret til at beholde paa Hovedet i selve Kongens Nærværelse og aldrig behøvede at tage af for noget Menneske i Verden. Men da Carmencita kom i sit tynde Skørt paa sine bare Fødder, tog han den straks af og sænkede den saa dybt, at Fjerene i en lang Bue fejede hen over den støvede Vej. Saa sprang han af Hesten og spurgte hende, om hun ikke kunde vise ham en Kilde, hvor han kunde slukke sin Tørst, for han var faret vild mellem Bjergene og havde ikke hele Dagen faaet hverken vaadt eller tørt. Jo, det kunde Carmencita godt, for det traf sig netop saa heldigt, at den eneste Kilde, som fandtes i hele den Del af Estramadura, sprang ud lige i Nærheden af dem. Og da Prinsen af Eboli havde de dejligste Klæder, hun nogensinde havde set, og de dejligste Øjne og den mildeste Stemme og den kækkeste Latter, hun nogensinde havde hørt, saa blev hun staaende ved Kilden, medenshan drak, og lod Faarene gaa videre paa egen Haand i Maaneskinnet.

Men Prinsen var saa tørstig, at det varede meget længe, før han blev færdig med at drikke, og da han endelig følte, at han ikke var tørstig mere, var de forladte Faar saa langt borte, at deres brægende «Mæ-æh—mæ-æh* kun hørtes svagt mellem Bjergene og Højene som et sørgeligt klagende Ekko.

Carmencita havde imidlertid helt glemt dem, for Prinsen havde saa meget nyt og morsomt at fortælle hende, og medens han talte, havde hun for første Gang faaet Øje paa sit eget Billede i Kilden, som han viste hende. Han drak af Haanden, for ingen af dem havde Bæger eller Glas, og hvergang han bøjede sig ned over Kildens Spejl, viste han hende noget nyt hos hende selv, som hun ikke før havde lagt Mærke til. Han viste hende, hvor store og straalende hendes brune Øjne var, hvor lange og tætte hendes Øjenhaar var, hvor røde Læber hun havde, hvor smaa hendes Ører var, hvor høj og smækker og slank og stærk en Vækst hun havde. Tilsidst takkede han hende mange hundredtusind Gange og gav hende til Erindring om sig en stor guldgul Blomst, som han bukkede sig ned og plukkede ved KildensBred, og som Carmencita ikke kunde huske, hun før havde set. Men hun havde jo heller aldrig set sig selv, før Prinsen havde aabnet hendes Øjne. Saa steg han atter til Hest og vinkede Farvel og red sin Vej — ud i den vide, vide Verden.

Men da Carmencita ikke længer kunde se ham paa Vejen, syntes hun, at der ligesom var blevet saa ensomt, saa hun — der aldrig havde grædt, fordi hun var ensom og alene — pludselig begyndte at græde. Og da hun vilde trøste sig med at betragte den smukke guldgule Blomst, han havde givet hende, saa kunde hun slet ikke kende den igen. Hun havde ikke længer en stor gul Blomst i Haanden, saa straalende, at den næsten lignede Solen, men paa Stilken sad der kun en rund, hvid Dunbold, som Aftenvinden langsomt pustede bort, Dun for Dun. Det var den samme Blomst, som Fiammetta havde set vokse op af det lille Frø, som Nonnerne havde fundet i hendes Hænder. Den er siden bleven meget almindelig og har tusind Navne. Nogle kalder den endnu den Dag i Dag for «Ridderløfte».SKAKDRONNINGENDer var engang en Dronning i Ægypten, som hed Kleopatra. Hun var meget mægtig og meget rig og ejede de mærkeligste Ting. Blandt andet havde hun en Synaal af Sten, som af sig selv voksede til en Stoppenaal og en Tandstikker og tilsidst til en Obelisk. Men ingen vokser fra sig selv, og skønt Synaalen nu er saa høj og stor og rimeligvis Dag for Dag vokser endnu mere, dér hvor den staar, saa er der ingen, som kalder den for andet end «Kleopatras Naal.» Hun havde ogsaa et mærkeligt Spejl af slebet Bjergkrystal fra det aller, allerinderste af Afrika, hvor de smaa kulsorte Dværge bor. I det kunde hun, naar hun vendte sig mod Syd og lod den nordlige Stjernehimmel spejle sig deri, se alt, hvad der skete i Verden. For Besten havde hun Slaver og Slavinder og dejlige Slotte og umaadelige Skatte. Hun havde ogsaa — allerinderst inde i sig — en Sjæl.

Engang gik denne Dronning, som var denmest berømte, mest tilbedte og mest omtalte Skabning, der paa den Tid levede paa Jorden, op paa Taget af sit Palads og satte sig ned og foldede Hænderne under Hagen og saa’ ud over sit sovende Land Ægypten: ud over Sletten, hvor Pyramiderne ligger, forbi Hytterne, hvor Folket boede, og forbi Templerne, hvor de hellige Okser og Katte boede, og over den store Flod Nilen, som just paa den Tid af Aaret blev større og større og svulmede og svulmede, saa at dens tykke smudsige Vand som et sort Ælte bredte sig ud

over hele Riget. Men da hun saa ofte før havde set alt det, at hun var blevet ked af det, tog hun sit Spejl frem og vendte sig mod Syd og lod den nordlige Stjernehimmel spejle sig deri.

Straks kunde hun se et Land og et Hav, langt, langt borte og Krigshære og Flaader, som kæmpede med hverandre. Hun kunde se Krigere med Spyd og Skjolde og vældige Hjælme paa Hovedet, som stødte sammen med andre Krigere, der saa' ganske ud som de selv, og blev saarede og faldt og laa døde paa Jorden. Da hun nøje og længe saa' ind i Spejlet, kunde hun tilmed tydelig skælne Anførernes og Soldaternes Ansigter, og tilsidst saa' hun, at en Kriger som var hendes bedste Ven og holdtallermest af hende i hele Verden, ikke længer kunde holde Stand mod Fjenderne, som kæmpede imod ham. Da hlev Kleopatra meget bedrøvet og syntes, det var bedst for hende at dø. Men fordi hun troede, hun var den aller-skønneste Kvinde paa Jorden, og vidste med sig selv, at hun allerinderst inde i sig havde en Sjæl, saa kunde hun ikke udholde den Tanke, at hendes Legeme og Sjæl — som det ellers sker, naar Mennesker dør — skulde skilles ad, men hun vilde, at de altid, ligesom før skulde høre sammen og være sammen. Men da hun ikke vidste, hvordan hun skulde bære sig ad for at opnaa dette, lod hun den viseste Mand i Ægypten kalde til sig og spurgte ham til Raads.

— O, store Troldmand, sagde hun til den viseste Mand i Ægypten, da han i sin hvide Kappe kom op paa Taget. — O, store Troldmand, hvad skal jeg gøre? Jeg vil dø, for jeg véd, at det er bedst for mig at dø, før jeg bliver ulykkeligere end jeg er, og før mit Ansigt bliver grimt. Men jeg vil ikke, at min Sjæl. som jeg har inden i mig, skal flytte fra mig og skilles fra mit Legeme.

Og den viseste Mand i Ægypten, som var meget vis, satte sig ned hos Dronningen og tænkte og tænkte og snusede Tobak og flyt-tede Brillerne højere op paa Næsen og tænkte igen. Endelig sagde han, hvad hun skulde gøre, og hun gjorde det.

Et Par Tusind Aar efter hændte det, at en gammel Jøde med Kasse paa Ryggen en solvarm Sommerdag kom vandrende henad en lang hvid Landevej mellem blomstrende Grøftekanter i Vester Gøngeherred. Dér saa' han en skyggefuld Birkeallé og for Enden af den en lille rød Hytte med en gul Veranda. Og da han troede, han maaske kunde sælge noget af det, han havde i sin Kasse og desuden var meget træt, gik han ind i Alléen og hen til det lille Hus. Da Pigen, som stod og kogte Eftermiddagskaffe, vendte sig om, stod han allerede paa den flade Sten uden for den aabne Køkkendør. Og da den store aabne Skorsten tager saa megen Plads op, at man knap kan vende sig i Køkkenet, blev han naturligvis straks budt ind i Stuen.

Moder syntes, det var saa morsomt, han kom, for hun syntes, han lignede en anden gammel Jøde, som, da hun var lille, plejede at komme til hendes gamle Hjem dér paa Egnen og komme ind i Folkestuen og brede hele sin Butik ud paa det store gulvfaste Bord: Kammeog Spejle og vellugtende Sæber i Sølvpapir og gule og sorte Silketørklæder og Portrætter af Kong Oskar og Dronning Sofia i Kroningsdragt og Haarnaale og Zefyrgarn og Dukker

og Legetøj, som man fik Lov til at staa og

kigge paa og røre ved, medens Pigerne handlede og pruttede med Kræmmeren.

Den Jøde han havde naturligvis ogsaa alting i sin Kasse. Blandt andet havde han et Skakspil, og det vilde Fader gerne købe, men det var saa dumt, at en af Brikkerne — selve den hvide Dronning — manglede. Jøden ledte alle Vegne og vendte op og ned paa alt, hvad han havde, men den savnede Brik var og blev borte. Til Slut bøjede han sig ned og tog noget frem, som laa indsvøbt i Silkepapir aller-længst nede i Kassen.

— Hvis Herren vil give en Krone mere for Spillet, sagde han, saa skal Herren her faa en hvid Dronning, som ingen i Verden har Mage til. Nu har hun i hvert Fald ligget saa længe i min Kasse, at jeg er ked af hende.

Fader gik ind paa det, og saa lagde Jøden den lille Pakke paa Bordet, puttede hurtigt Pengene i Lommen, sagde Farvel og gik sin

Vej med Kassen paa Ryggen.

Først bagefter fik vi Tid til at se rigtig paaden hvide Dronning. Hun var lidt længere end en Langfinger, en lille

Smule større end de andre Brikker, fint udskaaret i gulagtigt Elfenben og ganske oversaaet med smaa glinsende Sten, der saa ud som kulørte Glasstumper. Støvet var hun, men vi polerede hende med en gammel Handske og syntes, hun var smuk.

Næste Dag regnede det, og vi stillede Skakbrikkerne op for at spille med dem. Men den, der spillede med de hvide, tabte altid, og vi kom paa det rene med, at det hvergang var, fordi Dronningen i det afgørende Øjeblik altid stod paa forkert Felt. Den, der havde flyttet hende, kunde ikke begribe, hvordan hun var kommen derhen, men hun stod der, og til-sidst regnede vi ud, at det kom sig af, at hun altid absolut vilde staa foran de andre Brikker.

At spille med en saa selvstændig Person var selvfølgelig umuligt, og efter en Tids Forløb opdagede vi, hvor yderst besværligt det var for de andre stakkels hvide Brikker at leve sammen med hende. De boede i Lettys øverste Kommodeskuffe, og den arme hvide Konge, som nok i og for sig var en Nathue, blev i den Grad kujoneret af hende, at han altid plejede at krybe ind i det inderste Hjørne af Skuffen, hvor det næsten var umuligt at findeham. Dér kunde han ligge og ryste ved sig selv, til han ligefrem skramlede, medens Dronningen enevældigt huserede med deres Under-saatter og gav alle mulige Ordrer til Løberne og Springerne, som forvirrede ustandseligt løb fra den ene Ende af Kommodeskuffen til den anden og engang imellem — for at trække Vejret — maatte gemme sig et Øjeblik bag de bredmavede Taarne, som ikke engang hendes Majestæt formaaede at rokke. Bønderne krøb forfærdede sammen og rystede paa deres svage Hoveder, som de en Dag havde rystet saa forskrækkelig meget, at det var endt med, de allesammen var faldne af. Først troede vi naturligvis, at Dronningen havde halshugget dem alle tilhobe — det kunde godt have lignet hende! — men i dette Tilfælde var hun uskyldig. De havde virkelig selv rystet Hovederne af sig i ren Fortvivlelse over at se Kongen, som de var oplærte til at lyde og ære, altid ligge og skælve i et Hjørne, og over at se Løberne, som de ogsaa saa' op til, stadig løbe forpustede med Tungen ud ad Halsen uden at kunne komme nogle Vegne. Uden for Kommodeskuffen kunde de jo nemlig ikke komme, og det var det, Hendes Majestæt var urimelig nok til at forlange.Alt dette gjorde stakkels Letty, som havde faaet det Hverv at holde Rede paa Skakspillet, meget bekymret, og værre blev det, da hun fandt paa at indlogere hos de uregerlige hvide Brikker det røde Herskab, som hidtil havde holdt sig pænt og ordentligt for sig selv i sin Papæske. Den røde Konge var den kønneste, og ham syntes den umage Dronning straks meget bedre om end om den stakkels hvide, som var af simpelt Ben og allerede begyndte at blive ganske graa og sprukken af Alder og Sorger. Men hvem kan vel undres over, at den røde Dronning nu blev ganske rasende? Hun stillede hele sit Folk op i Hærordning, Taarne, Springere, Løbere og Bønder, og marcherede straks lige løs paa Fjenden. Den hvide Dronning samlede sine Soldater — som naturligvis ikke havde vundet ved at tabe Hovederne — og det kom til et voldsomt Myrderi i Kommodeskuffen. Næste Morgen saa' der forfærdelig ud: en hel Æske Staalpenne, som laa bag ved Bolden under Lommetørklæderne, havde de fundet og anvendt som Vaa-ben — de laa spredte omkring paa Valpladsen, og ikke en eneste Pen duede til at skrive med fra den Tid af. Jeg vil ikke tale om, hvor ilde medtagen de kæmpende saa' ud: skrabede,stødte paa Kanterne og itu slaaede, næsten hver evige en. Letty samlede omhyggeligt Stumperne sammen og svøbte hver Brik for sig ind i Silkepapir: de laa i Række som forbundne Soldater paa et Lasaret. Men Dagen efter var det den samme Elendighed: ikke en Trevl Silkepapir var der tilbage, og alle Brikkerne saa' endnu mere medtagne og mørbankede ud end før. Alle undtagen den hvide Dronning, som havde stillet sig op mellem de fire Taarne — hun stod ubevægelig midt paa det tavlede Skakbræt og holdt sine hvide Elfenbensøjne dybt nedslagne og saa' ud, som om intet i Verden kunde røre hende.

Men nu syntes Letty virkelig, at det var gaaet for vidt, og hun bad Musen, som bor i Hullet ved Kakkelovnen, og som kan æde sig ind alle Vegne, om den ikke vilde være saa rar og finde ud af, hvordan alt dette hang sammen. Det turde Musen imidlertid ikke; men den bad saa mange Gange om Forladelse, fordi den ikke kunde være Letty til Tjeneste. Den havde allerede éngang af egen Drift prøvet paa at gøre Visit i Kommodeskuffen og gøre Skakherskabets Bekendtskab, men det maatte den sige, at det gjorde den aldrig om igen. Aldrig i sit Liv var den bleven saa uforskammet

behandlet som af det stolte hvide Pak dér; ingen havde rørt sig ud af Stedet eller saa

meget som bedt den om at sætte sig, og dér stod Dronningen med sine Løbere og Springere og Taarne omkring sig og havde ikke engang gjort sig den Ulejlighed at løfte Øjnene op for at se, hvem den var. Men en saadan Behandling var en honnet Mus sandelig ikke vant til. For skønt den kun boede i en tarvelig Kakkelovnskrog og ikke i øverste Etage i en gulbejdset Kommode, saa kunde den virkelig være ligesaa god som disse magre Konger og Dronninger, der ikke engang havde Kød paa Kroppen og hverken at bide eller brænde. Den havde Gudskelov i sin simple Krog sit gode Udkomme og behøvede ikke at krybe for nogen. Men hvis Letty selv vilde tale med Skakbrikkerne og overbevise sig om, hvad det var for nette Ting, der ved Nattetid gik for sig inde i Kommoden, saa tilbød Musen højsindet — skønt den naturligvis ikke var vant til den Slags Arbejde! — at køre hende tværs over Gulvet i en Morgensko og siden hjælpe hende med at klatre op paa Kommoden.

— Men hvordan skal jeg blive saa lille, at jeg kan køre i en Morgensko og krybe ned i en KommodeskutTe? spurgte Lettv.— Det sørger nok Manden i Maanen for, sagde Musen hemmelighedsfuldt. Jeg skal tale med ham. Men glem ikke i Aften, før du gaar i Seng, at aabne Kommodeskuffen en Smule, saa du kan kigge ned i den.

Det gjorde Letty, og Musen talte med Manden i Maanen, som er en stor Troldmand og har mere Magt over Menneskene, end nogen tror.

Da det endelig blev Aften og Nat, og alle i Huset var gaaet i Seng for at sove, kom Musen til Lettys Seng, som den havde lovet. Og Letty, som slet ikke kendte sig selv igen i en finger-lang Natkjole med ganske smaa broderede Tunger, krøb i sin egen røde Morgensko, som nu lignede en fin lukket Vogn, og Musen spændte sig selv for den, og de kørte helt stateligt hen til Kommoden i den anden Ende af Værelset. (Lettv havde aldrig været i Stand til at gaa derhen, saa lille som hun nu var ble ven). Saa satte den lille Pige sig paa Musens Ryg og holdt sig godt fast i dens Ører, og paa den Maade blev hun baaren lige op til Kommode pladen. Dér sagde hun Tak og Farvel til Musen; nu kunde hun nok klare sig selv.

— Selv Tak, sagde Musen og tørrede sin svedige Pande. Men skulde du høre noget rig-tigt oprørende, saa haaber jeg, du kommer og fortæller mig det. Naar man selv sidder roligt og hyggeligt i en Kakkelovnskrog, kan man jo ikke lade være med at have lidt tilovers for sine Naboer, hvor løjerlige og stolte og utaknemmelige de saa end er.

I det samme hørtes der en stærk Klirren og Raslen fra Skuffen, der stod paa Klem, og Musen fik travlt med at løbe sin Vej og igen krybe ind i sit rolige Hul. Men Letty gemte sig behændigt i sin egen aabne Syæske, som stod oppe paa Kommoden, og hun ventede spændt paa, hvad der vilde komme.

Det var i August Maaned, og Maaneskinnet faldt saa klart ind i Værelset, at der var næsten ligesaa lyst som om Dagen. Nede i Kommodeskuffen var det pludselig igen blevet ganske stille — kun nu og da stønnede og jamrede nogle af de saarede Brikker sig dernede. Men da Uret inde i Spisestuen slog tolv, hørtes tydeligt den klirrende og raslende Lyd igen, og paa Kommodeskuffens Kant steg langsomt den hvide Dronning op og sagde til En, der stod nedenfor: — Røde Konge, kom du ogsaa herop.

— Jeg vil ikke gaa med dig (Har de maaske tænkt paa at flygte? tænkte Letty forskrækket),undtagen du holder dit Løfte og siger mig, hvem du er, sagde den røde Konge.

— Det vil jeg aldrig sige, sagde den hvide Dronning. Det véd du. Det har jeg sagt dig saa tidt.

— Men jeg vil, brummede pludselig en dump Stemme nede fra Dybet, og da Letty forfærdet strakte Hals og kiggede ned, saa’ hun i Maane-skinnet, som ogsaa trængte sig ind i den aabne Kommodeskuffe, et af de hvide Taarne staa lige foran den røde Konge i det lyseste Hjørne.

Den hvide Dronning lod, som om hun ingenting hørte. Hun saa’ ligesaa ligegyldig og muggen og stolt ud som sædvanlig. Hun satte sig til Rette og foldede Hænderne under Hagen og bøjede sig frem og saa’ langt ud over det maanehvide Gulv.

— Jeg er led og ked af denne evindelige Kiv og Strid her, mumlede Taarnet atter i Skændetone, og det lønner sig ikke længer at holde paa dine gamle Hemmeligheder.

Den hvide Dronning sad bare og tav.

— Hun hedder Kleopatra, begyndte den dumpe Stemme atter langsomt, og hun var engang Dronning af Ægypten. Men hun var for stolt til at dele almindelige Menneskers Lod og vilde ikke dø paa almindelig Maade. Saa bad hunmig, som var hendes højeste Troldmand, om at hjælpe sig.

— Du hjalp mig net! raabte den hvide Dronning heftigt og blev i sin Vrede endnu hvidere. Du hjalp mig net! Du forvandlede mig til en ussel Skakbrik, som enhver som helst kan lege med og flytte fra det ene Felt til det andet. I to Tusind Aar har jeg nu gaaet i Siksak paa et elendigt Skakbræt med fire og tresindstyve Felter — hverken flere eller færre! Aldrig har jeg faaet Lov til at hvile mig — altid har jeg været i Krig, altid har jeg maattet kæmpe med den røde Konge.

— Jeg giorde, hvad du bad mig om, sagde Taarnet og lo. Det lød saa uhyggeligt, da det lo. Og jeg lod dig beholde din Sjæl.

— Min Sjæl! sagde Kleopatra, og hendes Stemme var saa bitter og fortvivlet, at selv den røde Konge, som ellers var en meget koldblodig Herre, ligefrem gyste.

— Ja, din Sjæl! brummede Taarnet vredt. Kan du nægte, at jeg holdt mit Løfte? Medens dit Legeme blev haardt og forstenedes og skrumpede sammen til den lille smukke Elfenbensdukke, vi nu ser, tog jeg din Sjæl ud og delte den omhyggeligt i tusind Gange tusind Millioner Ædelstene — for en Sjæl tager en forskrækkeligstor Plads op — og hver Juvel har kun én eneste gnistrende Gnist Sjæl i sig. Var det maaske min Fejl, at Dværgene, bedst som jeg var ved Arbejdet, kom og stjal de fleste Stumper? Det, der var tilbage, fik du Lov til at beholde, og skønt Kleopatras Sjæl er sønderdelt i Millioner Dele, findes den endnu paa Jorden, og du véd ligesaa godt som jeg, hvor den findes! Den findes i Ædelstenene. Saa længe Verden staar, pranger og straaler din Sjæl i Diamanten og i den blaa Safir, gløder i Rubinen og smiler og længes i den hvide og sørger i den sorte ægte Perle. Den vredes og raser i den gnistrende gule Topas og i den skarpt slebne grønne Smaragd og haaner alt og alle i den uudgrundelige, evigt i alle Farver spillende Opal . . .

— Men selv ejer jeg kun en ganske lille Smule af min egen Sjæl, afbrød den hvide Dronning ham klagende. For kan du, skreg hun pludselig haardere — kan du, som var den viseste Mand i Ægypten, tilbagegive mig alle de utallige Ringe og Armbaand og Halskæder, som findes i Verden, og i hvilke Dværgene har solgt min Sjæl?

— Nej, sagde Taarnet — eller Stemnfen inde i Taarnet, den Stemme, der engang havde tilhørt den viseste Mand i Ægypten. Du védligesaa godt som jeg, at det er umuligt for mig.

— Men jeg vil have min Sjæl igen, klagede Dronningen ude af sig selv. Jeg vil have min egen Sjæl igen. Faar jeg alle Stykkerne tilbage, saa den bliver en hel Menneskesjæl som før, saa kan jeg maaske dø. Og nu er jeg saa træt, saa træt . . .

Taarnet begyndte igen at brumme og vilde svare hende, men Letty hørte ikke noget mere. Hun var bleven saa forfærdet over det, hun havde faaet at vide, at hun krøb dybt ned mellem Kludene i Syæsken. Og da hun vaagnede om Morgenen laa hun — kan vel nogen for-staa, hvordan det gik til? — i sin Seng med Hovedet under Tæppet.

Hun saa' straks hen til den gulbejdsede Kommode, som Solen fredeligt skinnede ind paa. Den øverste Skuffe stod paa Klem, og Syæsken stod aaben. Skakbrikkerne laa som sædvanlig hulter til bulter inde i Skuffen, da hun kiggede ned i den.

— Ikke for nogen Pris i Verden, ikke for hundrede Kroner, sagde hun resolut ved Frokosten, vil jeg længer have den hvide Dronning og hendes Slæng i min Kommodeskuffe. De fleste Brikker er itu hver evige en, und-tagen den røde Konge og det hvide Taarn, og det er bedst, de bliver kastede ud i Tørvemosen sammen med den hvide Dronning — som slet ikke er nogen hvid Dronning.

Men da hun havde fortalt den Historie færdig, hun havde hørt om Natten oppe paa Kommoden, gyste vi allesammen ligesom den røde Konge havde gjort, og Maja sagde:

— Nu véd jeg, hvad det var for en Jøde, der solgte Skakspillet. Det var bestemt den evige Jøde.DEN LILLE

PIGE PAA STJERNEN

OG

ALLE DYRENE I NOAHS ARKDer var engang en lille Pige, som ikke boede paa Jorden, men paa en anden Klode i Nærheden af Mælkevejen. Hun hed Vanlandelise. Det er et ualmindeligt Navn, men hun saa' ud som en ganske almindelig lille Pige. Hun havde det altid rigtig morsomt, for hele Aaret igennem kan man køre paa Kælke paa Mælkevejen. Man sætter sig bare paa en af de aller, allermindste smaa Stjerner (der findes en Mængde i alle mulige Størrelser — de allermindste ikke meget større end en Haand) og saa — rutsch! — gaar det Bakke op og Bakke ned over hele Himmelhvælvingen.

Men en Aften, da hun havde været ulydig og var bleven længer ude paa Kælkebakken, end hun havde Lov til, satte hun sig tilsidst paa en lille splinterny Stjerne, som hun ikke kendte noget videre til. Den slingrede jo nok en lille Smule i Begyndelsen og føltes lidt usikker, men det gik alligevel saa nogenlunde en Tid, lige-til den pludselig gled ud af Sporet og — faldt pladask ned gennem Rummet!

Men hun var ikke dum, Vanlandelise, og begreb straks, at hun var bleven trukket ned i et Stjerneskud — noget, man meget maa tage sig i Agt for, naar man bor ved Mælkevejen. Men saa godt hun kunde, klyngede hun sig fast til Takkerne paa Stjernen, og skønt hun frøs, saa Fingrene blev blaa, og hun næsten ikke mere forstod, at hun havde en Næsetip, holdt hun sig tappert fast.

I Begyndelsen troede hun, at Faldet aldrig vilde faa Ende. Mange hundrede Mil i Timen gik det gennem tynd hvidblaa Luft, og undertiden var hun meget bange for, at hun skulde støde mod de mange brændende Kloder, som alle Vegne snurrede omkring hende. Men paa de Steder var Luften altid meget varmere, og skønt hun var bange, føltes det alligevel behageligt og gjorde godt i de forfrosne Hænder, saa længe Varmen varede ved.

Endelig efter en lang, lang Rejse saa' hun en uhyre Klode med et Par blanke Messingringe om sin tykke Mave og senere en til med tre Maaner, som langsomt kredsede om den. Det begyndte at blive varmere, og Stjernen dalede langsommere. Paa lang Afstand saa' hun enstor Verden — næsten som den hun selv beboede — meget pænt og ordentligt inddelt i grønne Felter ved en hel Mængde sorte Streger. «Det er Mars,» tænkte hun — for hun kunde sin Geografi. «Nu kan vi ikke have langt til Jorden, og dér maa Stjernen blive liggende, for dér plejer alle Stjernerne at blive liggende.»

Ikke saa snart havde hun faaet sagt det, før hun lige under sig fik Øje paa en stor hvid bakket Sneslette og — efter endnu et Par Sekunder til — en vældig Snedynge, som lignede en rigtig Snefæstning. Og midt i den stod et amerikansk Flag, som var sat fast paa en Spadserestok.

— Gudskelov! sagde hun til sig selv. Nu er vi der. Dette her er naturligvis Nordpolen.

Det var det naturligvis. Der laa en Ostemad i Avispapir, som Opdageren havde tabt — alting holder sig saa forfærdelig længe ved Nordpolen. Den spiste hun, og da hun ogsaa saa' Spor af store Galoscher, styrede hun Stjernen, som nu atter skikkeligt gjorde Tjeneste som Kælke, i samme Retning.

— Nu er vi snart i Grønland, sagde hun til sig selv. Dér, hvor hun boede, maatte nemlig alle Børn absolut være stive i deres Geografi, for det kunde jo hænde, at de kom tilat køre ned paa Jorden i et Stjerneskud, saa-dan som hun nu havde gjort det.

Stjernen havde mindst tusind Kælkers Fart, og det varede ikke længe, før Vanlandelise vidste, at nu var hun over det isbelagte Polarhav og et Stykke inde paa Grønlands Fastland.

Nu havde hun ganske nylig skreven en Stil om Grønland og troede, at hun vidste alt om det: baade at Kongen af Danmark regerede over det, og at der boede Eskimoer, og at det altid var gennemstøvet af Nordpolsfarere. Hun vidste ogsaa, at dér levede man af Sæltran og Ister og Sardindaaser, og da hun paa hele Rejsen ikke havde smagt en Bid undtagen det Stykke Smørrebrød, hun havde fundet ved Nordpolen, begyndte hun at længes meget efter lidt Mad. Men hun saa' ikke noget til Eskimoer, endnu mindre til Sælfedt og Sardindaaser. Derimod hævede der sig pludselig foran hende et pragtfuldt Vinterpalads med en hel Række høje Vinduer, der lignede klare Isstykker

indsatte i de hvide Mure. Bag Paladset straalede Nordlyset som en vældig Halvkreds af smalle Ildtunger mod den mørke Himmel.

— Her maa selve Vinterkongen bo, tænkte hun og rutschede modigt videre paa sin Kælke.

Men før hun var naaet hen til Paladset,mødte hun en statelig ung Bjørn paa Skier. Han tog sin hvide strikkede Hue af og hilste meget galant paa hende.

Nu maa jeg fortælle, at Vanlandelise havde en hel ny Vinterdragt af hvidt Ishjørneskind, som hun havde faaet i Julegave, og da hun paa sin raske Rejse gennem Luften havde faaet meget røde Kinder og meget klare Øjne, syntes Bjørnen, at hun var den yndigste lille Skabning, han nogensinde havde set.

— Det maa være Prinsesse Snehvide! sagde han straks. Jeg er uhyre glad over at se Deres Højhed. Alle Bjørne har naturligvis hørt tale om Dem, men vi troede, De bare hørte til i Æventvrverdenen.

— God Dag, sagde Vanlandelise. Men hun brød sig ikke om at rive ham ud af hans Vildfarelse, for naar man sidder paa en Stjerne, kan man vel være ligesaa god som en Æven-tyrprinsesse. Det var da mærkeligt at træffe dig! Jeg troede, alle Bjørne laa i Hi 0111 Vinteren.

— Saadan gjorde vi ogsaa før, sagde Bjørnen. Men det er slet ikke moderne længere. De, der ikke er altfor døsige og søvnige, tager nu allesammen til Grønland, livor man kan

M. Malling: Det hvide Hus. 9løbe paa Ski og slaas med Snebold og more sig 0111 Vinteren.

— Nej, virkelig! sagde Vanlandelise.

Det plejede hun nemlig altid at sige, naar hun ikke vidste, hvad hun skulde finde paa at sige. Det er ikke vittigt; men det er altid lidt bedre end «0h—øh—øh!» som der er nogle, der siger.

— Du skulde se saadan nogle Kælker og Skier, jeg har, sagde Bjørnen og saa’ paa Stjernen, som han syntes var et underligt Befordringsmiddel. Til Slut kunde han ikke dy sig, men tog fat i en af Takkerne. Er det en ny Slags Automobiler? spurgte han.

— Nej, det er kun en lille Stjerne, sagde Vanlandelise. Vi kommer fra Mælkevejen.

Bjørnen blev slet ikke forbavset, for han var saa rig en Bjørn, at han aldrig bestilte andet end rutsche Jorden rundt. Da han hørte, at det ikke var en Automobil, troede han, det varen Flyvemaskine — for naturligvis kunde han ikke tænke sig, at det var en rigtig Stjerne. Og saa begyndte han at tale om sin egen Flyvemaskine.

— Kan en Bjørn flyve? spurgte Vanlandelise, som jo aldrig før havde været paa Jorden.— En Elefant kan flyve, sagde Bjørnen. Alle kan nu for Tiden flyve.

— Nej, virkelig! sagde Vanlandelise, for hun vidste ikke, hvad hun ellers skulde sige.

Saa tav de begge lidt, til Vanlandelise sagde:

— Ja, De maa virkelig undskylde, jeg siger det, men jeg er saa forfærdelig sulten. Kan jeg ikke faa en Kop Kaffe og et Par Stykker Wienerbrød?

— Men du store Gud! sagde Bjørnen. Er Deres Højhed sulten? Nu skal jeg straks faa noget til Deres Højhed.

Han var meget flink og galant, for han var straks kommen til at synes saa forfærdelig godt om Vanlandelise. For han troede jo, at hun var Prinsesse Snehvide i egen høje Person, hvorom alle Bjørnenes Æventyrbøger drejer sig. Og saa troede han oven i Købet, at han var den eneste, som hidtil virkelig havde set den rigtige Prinsesse Snehvide.

Han førte straks Vanlandelise ind i Ispaladset, hvor han boede. Og alle de andre Bjørne, som ogsaa boede dér — for det var et stort Hotel

— kom og saa* paa den nysankomne, der straks blev præsenteret som Hendes Højhed Prinsesse Snehvide. En gammel fornem Bjørn, der var saa fornem, at han ikke brød sig det mindste

9*om, hvordan han saa' ud, og derfor ikke havde andre Klæder end en Slobrok og et rødt uldent Halstørklæde og et Par store Briller, sagde ganske højt: .

— Hun er ikke Prinsesse Snehvide. Hun er kun et Menneske.

— Aa, Vrøvl! raabte alle de andre. Hun kan ikke være et Menneske. Det er ganske umuligt, at hun kan være et Menneske.

«Hvorfor er det umuligt?» tænkte den lille Pige. »Naturligvis er jeg et Menneske. Jordbeboerne er dog endnu mere underlige, end jeg havde tænkt mig det.»

Bjørnene, især de unge Bjørne, overgik hverandre i Galanteri overfor Prinsesse Snehvide og arrangerede allerede samme Aften et stort Bal til Ære for hende. Men en Bjørn som danser, er alligevel altid en Bjørn, og Vanlandelise, som hidindtil havde været vant til Mennesker, syntes ikke, hun havde det rigtig morsomt. Bjørnedamerne var ogsaa meget venlige

— skønt de naturligvis i Stilhed betroede hverandre, at de maatte tilstaa, at de tvivlede 0111, at den unge Dame var en rigtig Prinsesse. Endnu mindre kunde de tro, at hun var selve Prinsesse Snehvide.

Næste Dag var der stor Skøjteløberfest ogSkivæddeløb og Dagen efter Kælketur — altsammen til Ære for Vanlandelise. Men naar man har rutschet over hele Himlen paa en Stjerne, bryder man sig ikke om den største Bobsleigh, og Bjørnene kunde ikke undgaa at se, at Prinsesse Snehvide gabede. Og naar de spurgte, hvorfor hun gabede, sagde hun rent ud, at hun kedede sig. Saa blev de unge Bjørne ærgerlige, men Bjørnedamerne blev virkelig helt stødte og sagde ganske ligefrem, at hun kunde jo prøve paa at se, om hun fik det morsommere et andet Sted.

Imidlertid var den unge Bjørn, som først havde mødt Vanlandelise — han hed Trobjørn

— kommen til at holde saa meget af hende, at han slet ikke kunde taale at tænke paa, at han skulde skilles fra hende. Og da hun bestemte sig til at rejse videre og se sig om paa Jordkloden og prøve paa at finde et Menneske, bad han derfor saa bønlig, om han maatte faa Lov til at følge med hende og hjælpe og beskytte hende paa Rejsen. Og det fik han.

— Jeg vilde ogsaa gerne hjælpe dig med at finde et Menneske, sagde han, og jeg skal gøre mit bedste, men jeg forbereder dig paa, Prinsesse, at det ikke vil lykkes os. Der findes nemlig ingen Mennesker mere her paa Jorden.
— Vi faar at se! sagde Vanlandelise, som ikke vilde opgive Haabet.

Trobjørn troede ikke, at Stjernen duede paa Landevejen, og han var bange for, at de vilde vække for megen Opsigt med saadan en Befordring. Derfor bad han Vanlandelise køre med ham i hans største Automobil (han var en rig Bjørn) og lægge Stjernen, der var hendes eneste Bagage, bag i Vognen. Og det gjorde hun.

Da de havde kørt meget længe, først over Is og Sne, saa over grønne Sletter og gennem store Skove — det gik naturligvis i en susende Fart — kom de til en stor By, omgiven af en stærkt lysende, aldeles blændende guldgul Mur.

— Hvad er det? spurgte Vanlandelise.

— Det er Guldfæstningen, sagde Trobjørn. Den bevogtes Dag og Nat af Tigre, Ulve og Ræve. De har lagt Beslag paa det meste Guld, som findes her i Verden, og de har oprettet Foreningen R. R. R. Det betyder «De Rige Rovdyrs Ring.» Se — dér er en af deres Anførere!

Vanlandelise kiggede, og oppe paa Muren saa' hun en høj slank Tiger, der saa' ud, som den var poleret, i den Grad glinsede dens stribede Skind. Paa Hovedet bar den en skinnendehøj Hat og paa Næsen et Par runde guldindfattede Briller af slebne Smaragder.

— Se paa hans Briller! sagde Trobjørn. Han ser alting gennem Misundelsens grønne Glas. De er allesammen nærved at ødelægge deres Øjne inde i den By — det meget Guld blænder dem.

— Uh, hvor det er modbydeligt! sagde Vanlandelise. Og da Tigeren i det samme saa' paa hende gennem de funklende Briller, blev hun saa bange, at hun maatte lukke Øjnene og tog et Tag i Bjørnen. Lad os hurtig komme herfra, bad hun.

— Hundred Mile i Timen, Chauffør! befalede Trobjørn, og de fløj videre over Jordens Overflade langs en af de lige sorte Streger, man ser paa Kortet, men som man i Virkeligheden aldrig kan opdage. Det er imidlertid brillante Veje, naar man bare forstaar sig paa at finde dem.

Da Vanlandelise igen saa' op, var de allerede et godt Stykke længere svdpaa. Ved Siden af Vejen saa' hun et stort cirkelrundt Trægulv hvilende paa Pæle — det lignede nærmest et meget, meget stort Spisebord. Bordet var bedækket med et Tæppe af himmelblaat Fløjl og overdaadigt smykket med Guld og Sølv, Ædelstene og Bjergkrystaller og med de præg-tigste Blomster, som vokser paa Jorden. Hele Bjerge af Roser og Liljer og Æbleblomster og Hyacinter og Tulipaner taarnede sig op paa det blaa Tæppe, paa hvilket Hundreder af Paafugle med udbredte Haler og med Ædelstenskroner paa Hovedet højtideligt trippede frem og tilbage.

Vanlandelise bad Trobjørn om at holde, hun kunde ikke se sig mæt paa alle disse Herligheder. Rundt omkring det runde Bord stod alle Slags Dyr: Aber og Kameler, Elefanter og Flodheste — ja, ikke engang Løver holdt sig for gode dertil — og saa’ og beundrede og lo og hviskede og tiskede.

— Jeg forstaar ikke, hvad dette er, sagde Vanlandelise, men det ser forfærdelig smukt og morsomt ud.

— Det er Paafuglehoffet i Forfængelighedens Kongerige. Vi Bjørne er altfor forstandige og rolige og adstadige til at bryde os stort om det, men de fleste Dyr er ellers meget opsatte paa at faa en Plads ved Bordet. Engang imellem tager Paafuglene en af de mange Medailler og smaa L-dmærkelsestegn, som de gemmer i Blomsterkurvene og smider dem ud til dem, som staar omkring Bordet. Saa skulde du bare se, hvor de slaas om dem!— Men de er jo meget stærkere end de smaa Paafugle, syntes Vanlandelise. Hvorfor kaster de sig ikke over Bordet og jager Paafuglene bort og tager, hvad de vil have?

Tro bjørn blev saa forfærdet, at hans Øjne blev større end hans Automobilbriller, som dog var meget store.

— Du store Gud, Prinsesse, sagde han, sig ikke saadant noget. Man kan høre, du er ikke født paa Jorden.

Vanlandelise forstod ikke rigtig, hvorfor han blev saa forskrækket, men da hun saa’, hvor forskrækket han blev, blev hun naturligvis ogsaa forskrækket.

— Lad os køre videre, sagde hun bare.

Og de kørte videre — videre — videre. Ligetil de kom forbi den store Giraflejr, hvor Alverdens Giraffer klædte i alle mulige Uniformer netop var i Færd med at passere Revy for den mest langbenede og langhalsede Girafgeneral, man kan tænke sig. Ingen aner, hvor stive og høje Kraver saadan en Girafgeneral kan have, og hvor glimrende stilfuld han ser ud med Epauletter.

— Nu har jeg snart set alle de Dyr, som var i Noahs Ark, sagde Vanlandelise, undtagen vore egne hæderlige, velbekendte gamle Hus-dyr. Sig mig, Trobjørn — saa er du rigtig rar — hvor er Hesten og Hunden og Koen og Faaret? Dem vil jeg saa gerne hilse paa.

— Hm, sagde Tro bjørn og trak lidt paa det. Det er ikke saa let at sige. Hunden er sporløst forsvunden sammen med Mennesket, og ingen véd, hvor den findes, men de andre kan vi maaske finde.

— Hvor er Hesten? Jeg holder saa meget af Heste.

— Kære Prinsesse! sagde Trobjørn bebrejdende. «Holder af» — det gaar ikke an at tage Hesten saa overlegent.

— Gaar det ikke an?

— Nej, det gaar virkelig ikke an. Men hvis du meget gerne vil have det, kan jeg maaske faa Lejlighed til at præsentere dig for et Par Medlemmer af den allerhøjeste Høj- og Hesteadel, som jeg har den Ære at kende. Vi kører netop forbi deres Stenslot. De er meget fornemme og ahnestolte og omgaas egentlig kun hverandre. For

Sport har de dog stadig megen Interesse, derfor kender jeg dem. Og du, som er en Prinsesse fra en anden Verden, kan naturligvis blive modtagen, hvor du vil. Dér er Slottet.

Det var en høj gammel Kampestensbygningomgiven af dobbelte Voldgrave og himmelhøje Træer — mørk og dyster at se til. Et ældre Æsel i slidt Livré kom ud og spurgte dæmpet, hvem han maatte have den Ære at melde hos Herskabet.

— Dér ser du et af de gamle Husdyr, som du før spurgte om, sagde Tro bjørn. Æsler er ikke sjældne — dem kan du træffe alle Vegne og i alle Samfundsstillinger. Ogsaa Svin. Og Faar hører man ogsaa ofte bræge.

— Men Køerne, de søde smaa Bukøer?

— Hys, der kommer Tjeneren tilbage! Køerne kan vi senere tale om.

Trobjørn var meget smigret over, at den adelige Hesteenkenaade, som boede paa Stenslottet med sin Hr. Søn behagede at tage imod ham. Han rettede sig, trak op i sin Flip og spurgte hviskende Vanlandelise, om hans Slips ikke sad skævt. Havde en Bjørn kunnet blive rød i Hovedet, var han bestemt bleven det.

Æslet kom tilbage og aabnede bukkende Døren for dem. Han saa’ alvorlig ud og rystede lidt paa Hovedet, da han gjorde det. For saa kunde Verden ikke staa længe, syntes han, naar den naadige Enkenaade virkelig kunde beslutte sig til at tage imod en Parvenu som Bjørnen og en Landevejsprinsesse, om hvemingen vidste, hvor hun kom fra. Han troede, at den unge naadige Herre havde laant Penge af den rige Bjørn paa Væddeløbsbanen — nogen anden Grund kunde han ikke tænke sig.

Enkenaaden sad i sin Kakkelovnskrog med Kniplingskappe paa Hovedet og Kniplingssjal over Skuldrene. Noget saa fornemt havde Vanlandelise aldrig set før. Saadan en Race! Saadan en Næse! Nu undredes hun sandelig ikke længer over Tro bjørn, og skønt hun vidste, at Enkenaaden bare var en gammel Hoppe, saa nejede hun og nejede og nejede og nejede og følte sig ganske beæret af, at hun fik Lov til at neje for hende. Enkenaaden rakte hende sin Forfod — en poleret Hov i Kniplingsmanchet — og bøjede fornemt Hovedet for Trobjørn. I hendes Kredse kunde der ikke være Tale om at række en Herre Haanden.

De fik stærk Te med Havrekiks uden Smør, og da Enkenaaden havde pumpet dem for alt, hvad de vidste, vinkede hun til det bekymrede Æsel, som næsten havde rystet Hovedet af sig, og bøjede sin Racehals for Gæsterne. Det betød, at nu kunde de godt gaa.

— Hun er i alt Fald stilfuld, sagde Trobjørn, da de igen sad i Automobilen.

— Jeg syntes, hun var rigtig høflig mod os,sagde Vanlandelise. Hun var endnu rød i Kinderne af Spænding.

— Husk paa, sagde Tro bjørn, at hun hører til den allerhøjeste Høj- og Hesteadel.

Men da Vanlandelise igen kom ud paa Landevejen, huskede hun paa, at hun jo endnu ikke havde faaet Besked om, hvad der var blevet af de kære gamle Bukøer, hun altid havde holdt saa meget af.

— Der findes nogle Køer, fortalte Tro bjørn hende da. Men de er gaaet i Kloster nede ved Sydpolen.

— Nu har jeg da aldrig hørt Mage! Er Kø-erne gaaet i Kloster? Hvor kunde de finde paa det?

— Det véd jeg ikke. Men der siges, at de blev saa melankolske, da der ikke længer fandtes Mennesker, som brød sig 0111 at malke dem. Og da de længe havde gaaet for sig selv og staaet stille og stirret og tygget Drøv og virret med Hovederne, saa tog de deres Parti og gjorde helt omkring og drog i Flok ned til Sydpolen og gik i Kloster. Naar jeg — som jeg ofte gør — rutscher derned paa min Motorkælke, kan jeg sommetider høre dem brøle mellem Klipperne, hvor Pingvinerne sidder. Det lyder meget ynkeligt, men jeg ser dem aldrig.— Jeg vilde nu saa gerne tale med en lille Buko, sagde Vanlandelise længselsfuldt. Kan jeg ikke finde et Menneske her paa Jorden, maa jeg* nøjes med en Ko. Har man ikke en Moder, saa er den den næstbedste, for den giver En Mælk, naar man er lille.

— Jeg vil gøre alt i Verden for at finde en lille Buko til dig, min Prinsesse, men jeg tvivler om, at det lykkes. De

er bievne saa sky.

Da sukkede Vanlandelise og tænkte paa, om hun egentlig havde nogen anden Ven end Trobjørn i en Verden, hvor der ikke længer fandtes Mennesker, eftersom Dyrene havde taget deres Plads, og de rare Køer, som ikke havde noget at gøre ved Paafuglehoffet eller i de Rige Rovdyrs Ring, havde trukket sig tilbage til et Kloster.

— Kære Prinsesse, sagde Tro bjørn og tog sine Automobilbriller af for at kunne se rigtig rørende trofast paa hende, gør mig den Tjeneste at slaa den Idé om et Menneske ud af Hovedet. Vi har kørt ligefra Nordpolen, og nu er vi nær ved Sydpolen — han pegede paa de milehøjt optaarnede Isblokke foran dem — uden at se saa meget som Sporet af en Menneskefod. Slaa Mennesket af Tankerne og gift dig med mig. Jeg skal altid være godmod dig og huske, at jeg kun er en stakkels Bjørn, medens du er selve Prinsesse Snehvide.

Saa giftede Vanlandelise sig med den trofaste Tro bjørn og fik et Ispalads i Grønland med elektrisk Lys og Värmeledning og en Villa i Sahara med Iskælder under Gulvet. Hun hørte saa ofte, at hun var Prinsesse Snehvide, at hun til sidst glemte, at hun ikke var det

— ligesom hun glemte, at hun engang havde haabet paa at finde Mennesker paa Jorden. Ja, hun glemte oven i Købet, at hun engang havde siddet paa en Stjerne (den laa nu og rustede i Bjørnens Vognskur) og havde set allede andre Stjerner danse om sig, medens hun fri som en Fugl gled hen over den uendelige Himmelhvælving og spekulerede paa, hvor hun mon havnede......................J.................................. • .... » * '

.... * i • • »* -» • • s • I • • •

*>, , , . , ,1» I «.(, » .... •

»- • '

1. é r . . , - . . • «

- / • ' • • » • . . *

, . . ri -.'

< ... f

Y* * • -

• * ’

-

. «.. -------------------------------------

. . > t* •

»• • • .

'

— i . M « .« » «

•*». * . -V • , . . , ,

^ , ...

#»'• *f'- .... - I

*»« . ,

*** • 1 V»*» * « • • *. * • » >

-